

IMMACULATA

1/2002

Č.59

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2001

Leden - aby rozjímání nad tajemstvím Vtělení Ježíše Krista nám pomáhalo objevovat krásu skrytého života a podněcovalo růst ctností pokory.

Únor - abychom následovali tvou připravenost a vnitřní chudobu, a takto udělali v našich srdcích místo pro Boží slovo, jež nás volá k obrácení a konání spravedlnosti.

Březen - abychom uznali a milovali Krista v každém člověku, který nese kříž chudoby a nespravedlnosti.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhledala všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Drazí bratři a setry,

vstupujeme do Nového roku a ptáme se sami sebe, jaký bude? Jsme všichni poznamenaní tragickými událostmi roku minulého, ať už to byla katastrofa v USA a následná válka v Afghánistánu, nepokoje ve Svaté zemi, genocida v Čechensku, vzrůstající kriminalita mládeže a to už nehovořím o zhoršující se ekonomické situaci v naší zemi. Díváme se do budoucího roku s obavami, máme na to sice právo, ale nesmíme zůstat v pozici lidí ustrašených a tápajících. Je třeba více než kdy jindy znovu objevit toho, který má veškerou moc na zemi i na nebi (srv. Mt 28,18) a otevřít se na Jeho poselství. Poselství Boží lásky, která se zjevila v Ježíši Kristu, který nám bude stále připomínat: *Nebojte se, já jsem s Vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku* (Mt 18,20). Na jiném místě nám důrazně připomíná, že *sice přichází vládce tohoto světa, ale proti Němu nic nezmůže* (Jan 14,30). Toto vědomí vedlo i sv. Jana k povzbuzení, že *strach v lásce nemá místo, neboť dokonalá láska strach zaháná* (1 Jan 4,18).

A tak se nebojme, Ježíš Pán a Vládce celého vesmíru má tento svět pevně ve svých rukou. Budme stále s Ním, přilneme k Němu a otevřeme se Jeho lásce, kterou nám stále nabízí, abychom mohli být při každém Jeho vítězství v tomto světě. Panna Maria je v tom naším vzorem, mnohé věci nechápala, ale na Boží výzvu odpověděla vždy svým FIAT, STAŇ SE podle Tvého slova Pane, věděla totiž, že Bůh je věrný a nezklame nikdy naší důvěru. Kéž nám všem v tomto roce vyprošuje tuto neohroženou víru v Boží ochranu a lásku, abychom mohli být Jeho svědky v tomto světě, který potřebuje Světlo, které by ho vyvedlo z temnoty, Světlo živého Krista v našich srdcích. Zůstávejme stále spojeni v modlitbě a povzbuzujme se navzájem. K tomu Vám ze srdce žehná a vyprošuje potřebné milosti.

P. Metoděj

František Odvalil
z knihy *Kvetoucí meze*

Hromnice

**Bude tě to státi srdce probodení,
jiného však světla pro tmy naše není!**

**Matko, v ruce skleslé
vlož to světlo světa,
prute Jesse, schyl své
poupě v náruč kmeta.**

**Bude tě to státi celé moře bolu,
jinak však se, Matko, neshledáme spolu!**

**Jehňátko své v kněží
laskavé dej ruce:
skončí se to bolné
na kalvarské muce.**

**Začni, Matko, za nás velkou obět' svoji!
Bude tě to státi jenom srdce dvoji.**

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

Když se František procházel městem Toscanella, uvítal jej lid s nadšením. V pohostinství ho přijal nějaký šlechtic, který měl postižené dítě, jež bylo upoutáno na lůžko. Tím byli oba rodiče velmi zarmoucení. Když otec dítěte slyšel tolik podivuhodných a zázračných vypravování o Františku, hned první den, kdy se u něho František ubytoval, se mu vrhl k nohám a prosil jej snažně, aby postiženému dítěti vyprosil milost uzdravení. Marně se František vmlouval, že pro své hříchy není hoden přimlouvat se u Pána Boha o takovou milost. Otec dítěte jej prosil tak naléhavě a úpěnlivě, že byl konečně nucen vyhovět jeho žádosti. Padl na kolena a počal se vroucně modlit k Bohu za nemocného hochu. Po krátké chvíli povstal a dotkl se nemocného dítěte a požehnal ho svatým křížem. A hle! V té chvíli před očima mnohých lidí, kteří byli přítomni, ve jménu Ježíše Krista a na přimluvu jeho služebníka Františka bylo dítě uzdraveno. Hned se začalo procházet po světnici k nevýslovné radosti jak rodičů tak i příbuzných.

Z Toscanelly se František ubíral dále k severu podél jezera bolsenského směrem ke Kortoně, kde chtěl pobývat nějaký čas ve společnosti svých bratří. Když se již dosti vzdálili od města Bolsena, které leží na severním konci jezera, František uviděl, že nějaká vznešená paní běží za nimi. Zastavil se, aby se jí zeptal, co si přeje. Když viděl, že je celá zpocená a nemůže popadnout dech, pocítil k ní lítost. „Ach milý otče,“ pravila žena s pláčem, „prosím tě o požehnaní.“

„Jsi vdaná nebo svobodná?“ zeptal se František.

„Jsem provdaná za velmi ukrutného muže, který mi brání sloužit Ježíši Kristu. Velmi mě to trápí, že nemohu konat to, co považuji za vůli Boží. Prosím tě, aby ses za něho modlil, aby jej milosrdenství Boží obměkčilo.“

S velkým pohnutím vyslechl František řeč nešťastné ženy. Když domluvila, řekl jí: „Jdi v pokoji domů, uvidíš brzy, že ze svého manžela budeš mít radost. Až přijdeš domů, vyříd' mu jménem Božím a mým, že nyní je ještě čas k pokání, potom však že nastane čas spravedlnosti.“ Pak jí František požehnal a propustil ji. Žena spěchala s radostí k domovu a ihned vyřídila svému muži všechno, co jí František řekl. V té chvíli působením Ducha Svatého se stala s mužem, dosud zatvrzelým, tak veliká změna, že od této chvíle oba sloužili horlivě svému Pánu Ježíši Kristu.

Po návratu do Porciunkule jednou v noci na konci července nebo začátkem srpna roku 1216, když se František opět vroucně modlil ve své cele za obrácení hříšníků, najednou mu bylo zjeveno, že jej očekává v kostele Ježíš Kristus se svou Přesvatou Matkou a celým zástupem andělů. Nesmírně se z toho zaradoval a spěchal do kostela, kde skutečně spatřil Ježíše a Pannu Marii se zástupem nebeských andělů. Plný úcty padl k nohám Božího Syna a klaněl se Mu. Pan Ježíš přivítivě na Františka hleděl a po nějaké chvíli mu řekl: „Františku, žádej si, co chceš k osvětlení národů, útěše duší a ke cti a slávě Boží, poněvadž jsi vyvolen za světlo národům a k obnově pozemské církve, to jest církve bojující.“ František se nezmohl na jediné slovo, jen hleděl v úžasu na svého Spasitele a jeho Matku, která ho s něhou pozorovala. Konečně po nějaké době, když se poněkud vzpamatoval, pravil pokorným hlasem: „Můj Pane, prosím Tě, ačkoliv jsem ubohý hříšník, prokaž tu milost lidskému pokolení, aby všichni, kteří navštíví tento kostel, získali úplné odpuštění trestů za hříchy, když se z nich knězi vyzpovídají a ochotně vykonají pokání a zado-stiučinění. Prosím pak Tebe, nejblahoslavenější Panno Maria, aby ses v této věci u svého Syna

přimlouvala. „Po těch slovech Matka Boží přívětivě sklonila hlavu na znamení souhlasu. Obrátila se k Ježíši Kristu a řekla: „Nejvyšší Bože, prosím pokorně, vyplň, oč Tě prosí tvůj služebník František.“

„Mnoho žádáš, Františku,“ odvětil Spasitel a laskavě na něho pohleděl, „ale souhlasím s Tvou prosbou. Ihned se odeber k mému zástupci na zemi, papeži Honoriovi, který přebývá nyní v Perugii, a žádej ho mým jménem o tento plnomocný odpustek.“ Po těchto slovech vidění zmizelo. František však zůstal v kleče ve zbožném zanícení před oltářem Matky Boží až do rána.

Bratři, kteří měli své chatrče blíže cely Františkovy, byli svědky tohoto výjevu. Když se modlili, spatřili Františka, jak radostně chvátá do kostela. Domnívali se tedy, že se tam děje něco neobyčejného, v čemž je utvrzovala i jasná záře, která vycházela z oken kostela. Spěchali za ním, ale do kostela se neodvážili vejít, neboť je zadržovala bázeň a pocit vlastní

nehodnosti. František ráno zpozoroval, že bratři vědí, co se dělo v noci v kostele. Uložil jim nejprísnejší mlčení, protože bylo třeba vyčkat rozhodnutí církve.

Ihned téhož dne se vydal s bratrem Masseem do Perugie k papeži, kterým v té době byl Honorius III., aby jej požádal jménem samého Ježíše Krista o udělení plnomocného odpustku pro kostel porciunkulový.

Po prokázání povinného holdu papeži pravil František pokorně: „Svatý otče, před nějakým časem jsem opravil porciunkulový kostel zasvěcený blahoslavené Panně Marii. Nyní pokorně prosím Vaši Svatost, aby jej obdařila odpustky, ale bez předepsaných obětí.“ Taková prosba překvapila papeže Honoria. Chvilu přemýšlel a pak odpověděl, že nemůže tak lehce vyplnit jeho žádost, protože, jak říkal, každý, kdo si přeje získat odpustky, musí si je zasloužit, zvláště skutky křesťanského milosrdenství. „Pověz mi ale,“ pokračoval ve své řeči papež, „na kolik let si žádáš odpustky a jaké si přeješ.“

„Svatý otče,“ pravil pokorně František, „spíše než léta mi daruj duše.“

„A jakým způsobem si přeješ mít duše?“ otázal se papež udiveně.

„Přeji si, aby Vaše Svatost potvrdila, aby každý, kdo navštíví kostel porciunkulový a bude upřímně litovat svých hříchů, s lítostí se z nich vyzpovídá a obdrží od kněze rozhřešení, byl také zbaven jak na nebi tak i na zemi všech trestů, které si zasloužil za spáchané hříchy od křtu svatého až po den, kdy navštíví porciunkulový kostel.“ Papež s údivem poslouchal, načež odpověděl: „Františku, oč žádáš, je věcí velikou a bylo by proti obyčejům církve římské udělovat podobné odpustky.“

„Svatý otče,“ důrazně, ale s pokorou odvětil František, „oč prosím, nežádám jménem svým, ale jménem Toho, který mě k vám poslal, totiž prosím o to jménem samého Ježíše Krista.“ Potom podrobně vypravoval papeži vidění, které měl v noci v kostele porciunkulovém.

Assisi, Bazilika sv. Františka, freska od Giotta

Když skončil, papež Honorius nic nenamítal, protože byl přesvědčen, že sám Ježíš si přeje, aby vyplnil, oč jej František pokorně žádal. Načež odpověděl: „Ano, souhlasím, abys měl odpustky, o které jsi mě žádal.“ Po těch slovech odkázal Františka do jiné místnosti, aby tam čekal, až jej zase zavolá, protože pozoroval, jak ve chvíli, kdy mu udělil plnomocné odpustky, nastalo veliké vzrušení mezi přítomnými kardinály, a proto se jich chtěl otázat, co si o tom myslí. Když František odešel, počali ihned někteří z kardinálů na něj naléhat, aby udělené plnomocné odpustky opět odvolal. Svou žádost odůvodňovali tím, že ztratí smysl odpustky, které byly v té době udíleny v souvislosti s návštěvou Svaté země a kostelů apoštolů Petra a Pavla.

Odůvodněnost té námítky musel uznat i papež Honorius, protože se dalo předpokládat, že lid bude v zástupech proudit do kostela porciunkulového, jakmile se rozhlásí, že si

v něm tak snadným způsobem mohou získat plnomocné odpustky. Potom by lidé podnikli raději cestu do Porciunkule než do Říma nebo Svaté země, která byla spojena s mnohými nebezpečími.

Papež se však nemohl odhodlat k tomu, aby odvolal milost udělenou Františkovi. „Povolil jsem ty odpustky,“ pravil, „nesluší se již, abych je odvolal. Avšak omezím je co možná nejvíce, totiž tak, aby se vztahovaly jen na jediný den v roce.“ Dal zavolat ihned Františka a řekl mu: „Tedy udělujeme každému, kdo by navštívil jmenovaný kostel a vykonal dříve upřímnou svatou zpověď, odpuštění všech trestů za hříchy. Přejeme si zároveň, aby tato milost námi udělená měla platnost pro všechny budoucí věky, ale jen jeden den každého roku počínaje nešporami dne předcházejícího a konče nešporami dalšího dne.“

Pro Františka bylo toto oznámení nenadálou ranou, ale přece pokorně sklonil hlavu, protože věděl, že papež má moc ustanovit takové omezení. Kristus jej odkázal na svého zástupce a František chtěl být vždy poslušný papeži.

Když viděl, že jeho přání je splněno, děkoval vroucně papeži za udělenou milost a chystal se k odchodu. Tu však papež udiveně naň zavolal: „Františku, kdepak máš písemnou jistotu o udělení odpustků?“ František odpověděl: „Vaše slovo, Svatý otče, mi zcela postačí. Pochází-li toto dílo od Boha, sám Bůh se postará, aby vešlo ve známost. Nepotřebuji písemné potvrzení o udělení odpustků.“ Po těch slovech opustil papežský palác a ubíral se s bratrem Masseem nazpět do Porciunkule.

*podle knihy Svatý František Serafický
od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS*

Řád bratří minoritů
přijímá nové kandidáty.

Informace: P. Stanislav Gryň,
Malá Štupartská 6, 110 00
Praha; tel.: 02/ 2231 6014

Není míru bez spravedlnosti, není spravedlnosti bez odpuštění

Úryvek z poselství sv. Otce Jana Pavla II. ke Světovému dni míru 1. ledna 2002

Letošní světový den míru se slaví na pozadí dramatických událostí z 11. září. Toho dne byl spáchán úděsně těžký zločin: během několika minut bylo tisíce nevinných osob různého etnického původu strašně masakrováno. Od té doby lidé na celém světě zakoušeli s novou silou vědomí osobní zranitelnosti a začali hledět do budoucnosti s dosud neznámým pocitem vnitřního strachu. Tváří v tvář těmto duševním stavům chce církve vydávat svědectví o své naději, která má základ v přesvědčení, že zlo, „mysterium iniquitatis“, není posledním slovem v lidských záležitostech. Dějiny spásy, zachycené v Písmu svatém vrhají velké světlo na celou historii světa a ukazují, jak ji stále doprovází milosrdná a

prozíravá péče Boha

kteří zná cesty, jimiž se dotkne i těch nejzvrzelejších srdcí a dokáže vypěstovat plody i na vyschlé a neplodné půdě.

O tuto naději se opírá církve na počátku roku 2002: svět, v němž, jak se zdá, ještě jednou převládalo zlo, bude Boží milostí přeměněn ve svět, v němž nejnuzněnější lidské touhy budou moci být naplněny a v němž zavládne mír.

Co se nedávno událo, totiž ony strašlivé krvavé činy, mě podnítilo, abych navázal na úvahu, která se často vynořuje z hlubin mého srdce, na vzpomínku na historické události, jež poznamenaly můj život, zvláště v letech mého mládí.

Nesmírná utrpení národů i jednotlivců, mezi nimiž bylo nemálo mých přátel i příbuzných, způsobená nacistickým a komunistickým totalitním systémem, vždycky doléhala na mou duši a podněcovala mou modlitbu. Mnohokrát jsem se zablouhal do úvahy nad otázkou: Která cesta vede k plnému obnovení mravního a sociálního řádu, který byl tak barbarsky narušen. Při svých úvahách a konfrontaci s biblickým Zjevením

foto: G. Galazka

Petr našiel dnu

jsem dospěl k přesvědčení, že narušený řád lze obnovit pouze tehdy, když se spolu spojí

spravedlnost a odpuštění

Sloupy opravdového míru jsou spravedlnost a ona zvláštní forma lásky, jíž je odpuštění.

Ale jak lze mluvit za současných okolností o spravedlnosti a zároveň o odpuštění, jako o pramenech a podmínkách míru. Moje odpověď zní: je to možné a je nutno o tom mluvit navzdory těžkostem, jež taková řeč přináší, už také proto, že je sklon myslet na spravedlnost a odpuštění jako na alternativy. Avšak odpuštění se staví proti zášti a pomstě, avšak ne proti spravedlnosti. Opravdový mír je totiž „dílem spravedlnosti“ (Iz 32 17). Jak tvrdil 2. Vatikánský koncil, mír je „plodem řádu, který jeho božský Zakladatel vložil do lidské společnosti a který mají uskutečňovat lidé žizníci po stále dokonalejší spravedlnosti“ (Gaudium et spes, 78). Už patnáct století zaznívá v církvi učení Augustina

z Hippo, který nám připomněl že mír, o který je třeba usilovat za přispění všech, spočívá v „tranquillitas ordinis“ v pokojném řádu (sr. De civitate Dei 19,13)

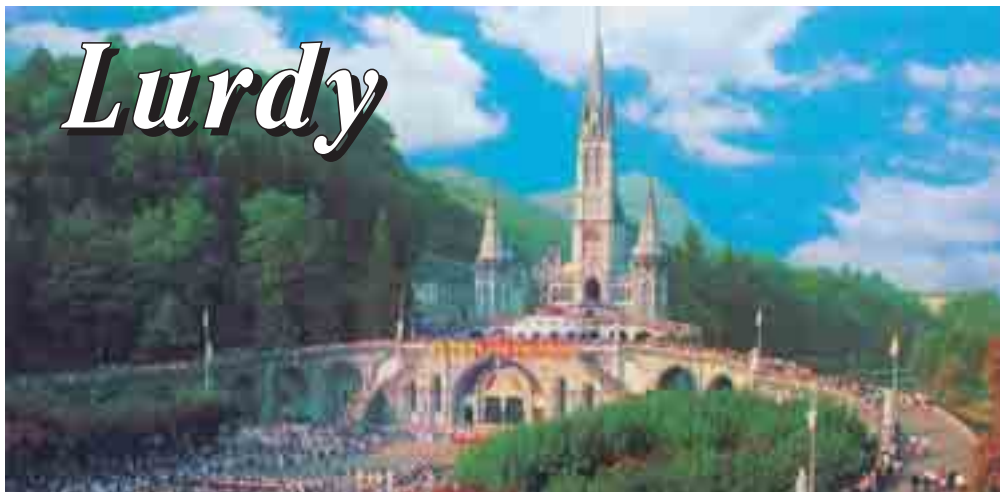
Opravdový mír je tedy plodem spravedlnosti, mravní ctnosti a zákonné záruky, která bdí nad plným respektováním práv a povinností a nad rovnoměrným rozdělením dober a povinností. Protože však

lidská spravedlnost

je vždycky křehká a nedokonalá, vystavená omezením a osobnímu i skupinovému sobectví, je nutno ji vykonávat a v jistém smyslu doplňo-

vat odpuštěním, které uzdravuje rány a do hloubky obnovuje narušené lidské vztahy. To platí nejen pro napětí mezi jednotlivci ale i pro ta obecnější i mezinárodní. Odpuštění se nijak nestaví proti spravedlnosti, protože nespočívá v tom, že se přehlíží oprávněné požadavky nápravy těžce narušeného řádu. Odpuštění míří spíše k oné plnosti spravedlnosti, která vede k pokojnému řádu; ten je něčím mnohem víc než jen křehkým a dočasným přerušením nepřátelství; uzdravuje totiž do hloubky rány, které krvácejí v duších. Pro takové uzdravení jsou obě dvě podstatné, spravedlnost i odpuštění(...)

překlad J. Kolaček z vatikánského rozhlasu

„Zaradoval jsem se, když mi řekli, do Domu Hospodinova půjdeme!“

To jsou slova poutního žalmu, kterým se radovali poutníci putující do Jeruzalémského chrámu, aby se setkali s Hospodinem, aby se smířili, přinesli oběť, činili pokání. Já sám se vždycky raduji, když mohu doprovázet poutníky na poutní místo, které je Bohem zvláště omilostněno a posvěceno návštěvou Matky Boží, Panny Marie.

Francouzské Lurdy, největší Mariánské poutní místo, jistě takové je. Jsou místa, kde se modlí špatně, jsou místa, kde se modlí dobře, ale jsou místa, kde modlitba člověka zcela pohltní a změní.

Dovolím si říci, že tuto skutečnost můžeme v Lurdách prožít.

Lurdy je město položené v horách, obklopené Pyrenejemi v jižní Francii na hranici francouzsko-španělské. Zasněžené vrcholky hor, čistý vzduch, šumící řeka Gáva, která protéká okolo Massabielské jeskyně, vše dává poutnímu místu charakteristický ráz. Zde došlo k pohnutému setkání Nebeské Matky, Panny Marie, s prostou lurdskou dívkou Bernadettou Soubirousovou.

Lurdské události začínají ve čtvrtek 11. února roku 1858, kdy se skupinka dívek z chudých rodin vypraví sbírat dříví. V lurdské krajině již nastalo

jarní počasí. Děti vyšly z města, přešly most a daly se po levém břehu řeky Gávy směrem k Massabielským skalám, kde se pustily do sbírání roští. Bernadetta Soubirousová, nejmladší ze skupiny, pojednou jako po závanu větrné bouře spatřuje ve výklenku Massabielské jeskyně překrásnou mladou paní, která se na ni přívětivě usmívá. Je nevidaně krásná, obličej plný nebeské něhy. Věnc záře okolo ní sice oslňuje, ale neoslepuje jako záře sluneční. Zjev nemá na sobě nic neurčitého, nic mlhavého, nemá žádné nejistoty, jako mívá obraz ve snu. Je to živá skutečnost. Krásná paní střední postavy, plná vznešeného půvabu, mladá, jako by měla sotva dvacet roků. Byl v ní jakoby souhrn krásy, něžnosti, mladosti, čistoty a nevinosti. Šaty paní byly bílé jako padlý sníh. Pod dlouhým našaseným rouchem, splývajícím dolů, vyčnívaly bělostné nohy, stojící na skále a dotýkající se lehounce růžového keře. Na každé noze je rozvitá tajemná růže zlaté barvy. Kolem beder ovinutý pás modré barvy, splývající dlouhými konci téměř k bělostným nohám. S hlavy splývá řasnatý závoj zahalující ramena a horní část rukou a sahající až po lem bělostného šatu. Ruce má zbožně sepnuté a drží v nich bílý růženec se zlatým křížkem. Po prvním úleku sahá Bernadetta po svém růženci. Úsměvný pohled překrásného zjevení dává Bernadettě najevo, že se nemusí ničeho zlého obávat. Zjevení trvá asi patnáct minut.

Matka Boží, Panna Maria se Bernadettě zjevila osmnáctkrát. Při třetím zjevení 18. února v ranních hodinách Panna Maria říká Bernadettě první slova. Ptá se jí, zda chce přicházet po patnáct dní. Když Bernadetta slíbila, že bude k jeskyni přicházet, odpovíděla krásná paní: „A já vám slibuji učinit vás šťastnou ne na tomto světě, nýbrž na onom.“ V neděli 21. února vyzývá Madona k modlitbě za hříšníky. V úterý 23. února Madona sděluje Bernadettě tajemství, které se týká pouze jí samotné, a k tomu dodává: „Jděte a řekněte kněžím, že chci aby se mi zde postavila kaple.“ Ve čtvrtek 25. února, při devátém zjevení, říká Madona Bernadettě památná slova: „A nyní se napijte a umyjte z pramene a pojezte bylin, které tam rostou.“ A ukázala rukou na suchou zem po pravé straně jeskyně. Bernadetta ze suché země rukama

vyhrabala pramínek, ze kterého vytryskl současný lurdský pramen s vodou. Začala první uzdravení.

Při čtrnáctém zjevení 2. března vyslovila Madona přání, aby sem přicházely průvody. Při šestnáctém zjevení 25. března oznámila překrásná paní své jméno: „Já jsem Neposkvrněné Početí!“ „Que soy era Immaculada councepciou.“ Slova byla pronesena v nářečí kraje Bigorr, kde se Lurdy nacházejí. Poslední osmnácté zjevení se událo v pátek 16. července, v osm hodin večer.

Kdo byla Bernadetta Soubirousová? Narodila se 7. ledna 1844 v mlýně Boly v Lurdech ve čtvrti Lapaca. Otec byl mlynářem, který později zchudl, a v době zjevení rodina byla na špatné ekonomické a existenční úrovni. Museli opustit mlýn a žili v bývalém lurdském vězení, které bylo v žalostném stavu. Nakonec dnešní poutník může všechna tato místa spatřit, neboť jsou udržována jako muzea. Na lurdském hřbitově můžeme spatřit také hrobku Soubirousova rodu.

Sama Bernadetta byla často nemocná a až do smrti trpěla zádachou. V Lurdech navštěvovala školu neverských milosrdných sester, které měly v Lurdech také nemocnici. Zjevení krásné paní jí přineslo spoustu potíží, kterým musela čelit. Proti se postavila církev v čele s lurdským farářem P. Peyramalem a světské úřady s policejním komisařem Jacometem. P. Peyramale po prošetření všech událostí stanovisko změnil. Bernadettu při zjeveních pozorovala a zkoumala také tehdejší lékařská věda. Např. Dr. Dozous, který s kolegy potvrdil, že Bernadetta nebyla postižena padoucníci, jak se někteří domnívali. 8. července 1866 Bernadetta navždy opouští své rodiště Lurdy a vstupuje do kláštera sv. Gildarda v Nevers. Tam pracovala jako řeholní ošetřovatelka v nemocnici. Po těžké nemoci (tuberkulóza kostí), kterou trpěla, a hrdinně snášela, zemřela 16. dubna 1879 ve věku 35 let. Úplně vyčerpaná se slovy: „Svatá Maria, Matko Boží, pros za mne, ubohou hříšnici.“ Za blahoslavenou byla prohlášena 14. června 1925, za svatou 8. prosince 1933.

Informace o lurdských zjeveních se rychle šířily do okolí a začaly přicházet první poutníci, kteří přišli uctít sv. Pannu. Zvláště po prvních uzdraveních nemocných, kteří se napili z pramene nebo

vodu použili k obkladům, poutníků stále více přibývalo. Byli to především Francouzi, ale také Španělé a poutníci z dalších národů. První pouť rakouských poutníků se uskutečnila r. 1886 a zúčastnilo se jí také mnoho Moravanů a Čechů. Zaznělo tam také první české kázání, které měl P. Karel Bezstarosti. Tehdy také zazněla poprvé v Lurdech naše mariánská píseň „Tisíckráté pozdravujem Tebe“. Roku 1899 byla posvěcena Růžencová bazilika, kde se nachází také česká kaple. První česká pouť do Lurd se uskutečnila roku 1903 a byla vedena P. Leopoldem Kolískem z Předklášteří u Tišnova. Poutníci věnovali vzácný dar, mozaikovou výzdobu pro českou kapli. Je to kaple čtvrtého tajemství slavného růžence - Nanebevzetí Panny Marie. Nad českou kaplí je v mozaice proveden nápis „Panně Neposkvrněné národ český“ a jsou tam tři znaky zemí koruny české: Český lev, Moravská a Slezská orlice.

Roku 1907 měla naše česká kaple v Lurdech slavný den. Konala se česká pouť, při které světití biskup olomoucký, dr. Karel Wisnar, 8. září naši kapli posvětil. Poutníků z Čech, Moravy a Slezska bylo přítomno 350. Kaple s výzdobou byla představena jako „vzácný dar slavné a vznešené dědičství lásky našeho národa k Panně Neposkvrněné“. Česká pouť měla v Lurdech velký ohlas a psalo se o ní ve francouzském tisku. Roku 1911 se konala třetí česká národní pouť do Lurd a zúčastnilo se jí 593 poutníků. V roce 1912 byl v Praze ustanoven Lurdský poutní spolek a konala se čtvrtá národní pouť, které se zúčastnilo 452 poutníků. 13. národní pouť z Československa do Lurd uspořádal pražský Lurdský spolek v době

Nad českou kaplí se nachází mozaika zobrazující českého lva, moravskou a slezskou orlici, pod nimi se nachází nápis: „Panně Neposkvrněné národ český.“ Omluvte nízkou kvalitu fotografie pořízené amatérským aparátem.

Česká kaple - 4. tajemství slavného růžence - v Růžencové bazilice je darem českých poutníků.

od 8. do 19. srpna 1933. Poutí vedl dr. Pavel Gojdič, řeckokatolický biskup z Prešova, který později byl při pronásledování církve po nástupu komunismu umučen v komunistických žalářích a roku 2001 byl prohlášen Svätým otcem Janem Pavlem II. za blahoslaveného mučedníka.

Za totality nebylo možné pořádat poutní zájezdy, po pádu totalitní moci se tisíce poutníků z Čech, Moravy a Slezska vydaly na pouť ke Královně Pyrenejí do Lurd, aby tam načerpaly sílu k vydávání každodenního svědectví o víře v Ježíše Krista.

Osvědčené heslo „Skrze Marii k Ježíši“ vede katolické křesťany přes setkání se s Matkou Boží až k setkání se s Jejm Božským Synem ve svátostech církve, v Lurdech hlavně ve svátosti pokání a v Eucharistii.

Jeden francouzský církevní hodnostář o Lurdech řekl: „Tady se všichni cítí dobře, protože jsou u Matky.“

Píseň o Bernadettě

Německý spisovatel a básník židovského původu Franz Werfel emigroval v roce 1938 před fašismem do Francie a v roce 1940 přešel pěšky z Lurd přes Pyreneje do Španělska a odtud do USA. Potom v roce 1941 napsal román „Píseň o Bernadettě“ jako poděkování za záchranu v nebezpečí života.

O svém pobytu v Lurdech a o svém románu píše: „Byl to čas plný bázně. Byl to však čas na výsost významný pro mne, neboť jsem poznal zázračnou historii děvčátka Bernadetty Soubirousové a zázračné skutky lurdských uzdravení. Jednoho dne jsem složil ve velké tísní slib: Budu-li vyveden

z tohoto zoufalého postavení a bude-li mi dopřáno, abych dostihl záchraného pobřeží Afriky - slíbil jsem - pak především, před jakoukoliv jinou prací, pokud na to mé schopnosti stačí, zapějí píseň o Bernadettě.

(...) Co je pravda? Co je vymyšleno? Odpovídám: Všechny paměťohodné události, jež jsou obsahem této knihy, udály se ve skutečnosti. (...) Mé vypravování na této pravdě nic nemění.

Použil jsem práva básnické svobody jenom tam, kde umělecké dílo vyžadovalo určitého chronologického zhuštění a kde šlo o to, vykresat z látky jiskru života.“

Knížka Píseň o Bernadettě vyšla v českém jazyce už několikrát.

21. století bude stoletím Mariiným

V prosinci r. 1991 byl otištěn v měsíčníku „Lourdes Magazine“ rozhovor Františka Vayena s Jeanem Guitonem (1901-1999), členem Francouzské akademie, velkým katolickým filozofem a spisovatelem. Uvádíme v překladu úryvek z tohoto rozhovoru.

- Nejsvětější Panna řekla 25. března 1858 v Lurdech: „Já jsem Neposkvrněné Početí.“ Co nám může toto jméno říci o vztazích, které jsou mezi Nejsvětější Pannou Marií a třemi Osobami Svaté Trojice? Nejsou Lurdy jistým novým Sinajem, Táborem začínajícího třetího tisíciletí?

- Jako profesor filozofie jsem po dobu posledních 50 let srovnával definici, kterou se označil sám Bůh v Písmu Svatém: „Jsem, který jsem“ s definicí, kterou si dala Panna Maria v Lurdech: „Jsem Neposkvrněné Početí“. Bůh je podivuhodný, když říká: „Jsem, který jsem.“ Ta druhá definice je ale o to krásnější, že pochází od stvoření. Maxmilián Kolbe, jeden z největších teologů budoucnosti - zemřel jako mučedník v Osvětimi a byl kanonizován Janem Pavlem II. - položil vedle sebe definici, již si dala Maria v Lurdech, a definici, pomocí níž Církev označuje Ducha Svatého. Duch Svatý je počítím s absolutní čistotou a svatostí, počítím, které vyplývá z předvěčné lásky Otce k Synu a Syna k Otci. Nelze pochopit Marii Pannu jinak, než rozjímáním o neobyčejném svazku, jenž ji pojí s Otcem, jehož je dcerou, se Synem, jehož je matkou, a s Duchem Svatým, jehož je snoubenkou. Ve 21. století křesťané budou chápat Pannu uvnitř Trojice. Církev dojde k definici Ducha Svatého mnohem plnější než doposud. Přibližujeme se ke konci časů, přibližujeme se tedy k Marii, jež je patronkou eschatologie, ke konci časů, jak ho vidíme v Knize Zjevení sv. Jana. Panna bude při Alfa i Omega. Duch a Nevěsta volají: „Přijď“, „přijď Pane Ježíši.“ Tato poslední slova Zjevení předpovídají klíčovou roli, kterou má sehrát Panna, nástroj Ducha Svatého, v poslední době, jež nás připravuje na opětovný příchod Krista.*

Druhý vatikánský koncil učí: „Mariino mateřství v plánu milosti trvá neustále od okamžiku souhlasu, který s vírou vyjádřila při zvěstování a bez váhání zachovala pod křížem, až do věčného dovršení spásy všech vyvolených. Když byla vzata do nebe, neopustila tento spasitelný úkol, ale nadále nám získává dary věčné spásy svými mnohonásobnými přimluvami. Ve své mateřské lásce se stará o bratry svého Syna, kteří dosud putují na zemi a ocitají se v nebezpečích a nesnázích, dokud nebudou uvedeni do blažené vlasti.“ (LG 62).

0 svátosti smíření

Skrze Církev Bůh poskytuje křesťanům prostředky ke spáse. Jedním z nich je svátost smíření, některými nedoceňována, avšak umožňující hříšníkům smíření s Bohem.

Co je na svátosti smíření nejdůležitější? Opuštění našich hříchů! Pán Bůh kajcínkovi pro Kristovy zásluhy odpouští hříchy prostřednictvím kněze, takže ten je s Bohem opět smířen. To je třeba mít na paměti.

Avšak aby svátost smíření přinesla požadované plody, je třeba splnit pět následujících podmínek:

- 1) Zpytování svědomí
- 2) Lítost nad spáchanými hříchy
- 3) Předsevzetí polepšení života
- 4) Vyznání hříchů
- 5) Zadostiučinění

K tomu, abych si mohl uvědomit své hříchy, potřebuji se zastavit a srovnat své jednání s tím, co mě učí Kristus a církev, neboť tím se mám řídit ve svém životě. Jako pomůcka ke zpytování svědomí většinou slouží tzv. zpovědní zrcadla z kancionálů, avšak mohu je opřít také o výroky z Písma svatého, kde nás Kristus a apoštolové učí, jak máme jednat. Všude, kde neposlouchám své svědomí, které mne varuje před špatným jednáním nebo vybízí k dobrému jednání, dopouštím se hříchu (více nebo méně závažného, to už záleží na dalších okolnostech). Někdo se při svém jednání svého svědomí ani neptá, zda jeho jednání je dobré či špatné, jeho svědomí je jako by uspáno. V takovém případě jeho provinění spočívá právě v tom, že se svého svědomí neptá. Později při vyznání hříchů je nezbytné, abych vypočítal všechny hříchy smrtelné (počet a okolnosti), které si nyní při pečlivém zpytování svědomí uvědomím, i když by se jednalo o velmi skryté hříchy. Dále je velmi důležité uvědomit si a pak vyznat i všední hříchy, i když to není pro platnost svátosti smíření nezbytné. Pravidelná zpověď všedních hříchů nám totiž napomáhá vychovávat svědomí, bojovat proti nezřízeným náklonnostem, dát se Kristem uzdravit a postupovat v životě Ducha.

Špatným postojem je, když někdo vyhledává hříchy jiných lidí a ty vyznává. Zásadně mám při vyznání žalovat na sebe, ne na jiné. Při zpovědi nemám také vypočítávat své dobré vlastnosti a skutky, nýbrž ty špatné. Pokud to nebudu respektovat, je velmi pravděpodobné, že mě zpovědník zastaví, a to možná i nevybíravým způsobem.

Ústřední místo mezi úkony kajcínka zaujímá lítost. Jak říká katechismus, je to bolest ducha a odsouzení spáchaného hříchu, spojené s předsevzetím v budoucnu už nehřešit. Měl bych vzbudit tzv. dokonalou lítost, která je založena na lásce k Bohu a nejen na strachu z Božího trestu. Snad Kristova slova z Janova evangelia budou pro mě dostatečným povzbuzením, abych nepochyboval o Boží dobrotě a lásce: „*Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného syna, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný*“ (Jan 3,16).

Přichází okamžik, kdy mám přistoupit ke knězi a před ním vyznat své hříchy. Možná se mě zmocňuje strach nebo pocit studu, ale na to teď nesmím hledět. Bůh mi chce odpustit a já mu v tom svou zbabělosti nechci bránit. Někdo se možná zeptá: „A musí to být před tím knězem? Vždyť bych si to mohl s Pánem Bohem vyřídit sám!“ Dovídáme se o tom z Janova evangelia, kde Pán Ježíš předává apoštolům moc odpouštět hříchy: „*Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou*“ (Jan 20,23).

Své vyznání začínám znamením kříže. Kněz nade mnou také činí znamení kříže a může říci pár slov povzbuzení např.: *Důvěřuj v Boha, neboť on si nepřeje, aby hříšník zemřel, ale aby se obrátil a byl živ.* Pokud mě zpovědník nezná, je vhodné, abych mu o sobě řekl základní věci, jako je

věk, rodinný stav, popř. druh vykonávané práce. Pak je třeba říct, kdy jsem byl naposledy u svátosti smíření: „*Moje poslední zpověď byla před měsícem, před třemi měsíci, před rokem,...*“ Není dobré říkat „*na svátky*“, protože není jasné, o které svátky se jedná; mohly by to být třeba svátky před 10 lety. Dále vyznávám své hříchy, jak jsem je při zpytování svědomí poznal. Je vhodné, abych své vyznání jednoznačně zakončil, aby kněz poznal, že jsem se nezaseknul, ale že je to už všechno. Mohu použít např. takovou formuli: „*To jsou moje hříchy, srdečně jich lituji a pevně si umiňuji, že se polepším.*“ Knězi může být něco nesrozumitelné, a tak se může na něco zeptat. Na druhé straně se mohu ptát i já na některé věci související se svátostí smíření.

Kněz po vyslechnutí mého vyznání mi dá vhodné rady, povzbudí k lítosti nad hříchy a uloží pokání. Pozor! Mám právo nesouhlasit anebo poprosit o jiné pokání, samozřejmě jen tehdy, mám-li k tomu oprávněné důvody. Uložené pokání přijmu na odčinění svých hříchů a k polepšení života. Pokud bych je z nějakého důvodu nevykonal, musím to při další zpovědi vyznat.

Po výzvě zpovědníka mohu svou lítost vyjádřit např. těmito slovy: „*Pane Ježíši, Synu Boha živého, buď milostiv mně hříšnému.*“ Kněz mi udělí rozhrěšení formulí, v níž podstatná slova jsou: „*Uděluji ti rozhrěšení ve jménu Otce i Syna i Duchu Svatého.*“ S radostí odpovím: „*Amen,*“ a spolu s knězem pochválím Boha. Kněz říká: „*Chvalte Hospodina neboť je dobrý.*“ A já dopovím: „*Jeho milosrdenství trvá navěky.*“ Nakonec mě kněz propustí např. těmito slovy: „*Pán ti odpustil hříchy, jdi v pokoji.*“ Odpovím: „*Bohu díky.*“

Zdálo by se, že mám už vše za sebou. To však ještě není všechno. Hřích na jedné straně ničí přátelství s Bohem, to jsem přijetím rozhrěšení znovu získal, na druhé straně zraňuje společenství církve, zraňuje bližního i samotného hříšníka, a to je třeba ještě napravit. Pokud beru své přátelství s Bohem

foto: archiv

vážně, je mi jasné, že vykonání samotného zpovědníkem zadaného pokání je jen začátkem na cestě pokání a obrácení srdce a že je třeba vykonat mnohem více. Jak mi radí katechismus, je třeba všemožně usilovat o nápravu škod, jež jsem svým hříchem způsobil (např. vrátit ukradené věci, očistit pověst toho, koho jsem pomluvil, omluvit se, poskytnout satisfakci...).

Tím bude svátost smíření naplněná a výsledkem bude, že mě Bůh obdarí svým pokojem a radostí. A pokud v takovém smýšlení setrvám až do konce, získám věčný život ve společenství s Bohem a všemi svatými.

Rytíř Neposkvrněné

Pro hlubší seznámení se se svátostí smíření si přečtu v Katechismu katolické církve odstavce 1422 - 1498.

Budeme pokračovat

Se zájmem jsem si přečetl reakce čtenářů na rozhovor o návrhu novely interrupčního zákona, uveřejněný v č. 5/2001. Celkem jsem k tomuto problému obdržel více než 1000 dopisů a e-mailů. Jedna třetina je povzbudivá a bezvýhradně souhlasí s navrženou novelou. Druhá třetina je naopak zásadně proti a nevybíravě mi spílá, že chci narušit zaběhnuté potratové praktiky. A poslední třetina reakcí je z různých důvodů rozpačitá.

Část lidí z této třetí třetiny chápe, že počatý život je třeba nějak chránit, ale neví jak. Další skupina si myslí, že návrh novely je příliš mírný a že je nutno - s výjimkou ohrožení života matky - zakázat interrupce úplně. A konečně poslední část je sice pro ochranu nenarozených, ale jen prostřednictvím osvěty a sociální politiky, nikoli cestou zpříšňování zákona.

K těm posledním bych jenom chtěl poznamenat, že skutečně by bylo ideální, kdyby se počatý život dal takto účinně chránit. Bohužel, je to jinak. Naše, a nejen naše, ale celá lidská společnost od starověku, vnímá zákon také jako závazný mravní předpis. Jestliže bude zákon dovolovat krádež, bude se bez výčitek svědomí krást. Jestliže bude dovolovat shazování zdravotně postižených ze skály, budou se shazovat.

Ale jestliže zákon řekne - pozor, interrupce není jako houska na krámě - jde o lidský život, který se nemůže bránit - a proto se musí udělat vše, aby se mohl narodit, pak se změní i přístup veřejnosti. A ten je dnes - bez účinné opory zákona - pod vlivem bezuzdné propagandy konzumu, pornoprůmyslu a kultury smrti.

Musím říci, že jste to byli vy - čtenáři Immaculaty, kteří jste mi pomohli v další orientaci nejvíce. Vy, kteří jste psali dopisy nejen mně, ale i představitelům různých politických klubů v Poslanecké sněmovně a žádali je o podporu mojí legislativní iniciativy.

Uvědomuji si, že můj návrh novely byl ještě dosti liberální, ale splnil účel - rozpoutal diskusi

foto: archiv

o problému potratů, která byla zatím největší u nás. A nesla se i ve směru sociálních opatření pro zvýšení porodnosti. Lidé se probouzí, když slyší, že na jednu ženu v ČR připadá v průměru jen 1,1 dítěte, zatímco pro prostou reprodukci národa je potřeba 2,3 - 2,5 dítěte na jednu ženu. Lidé se budí, když si uvědomí, že Češi a Moravané vymírají, že za 30 let bude chybět skoro půl milionu osob v produktivním věku.

Cožpak je možné souhlasit se zbabělým záměrem vlády zvat cizince, aby u nás vůbec někdo pracoval a živil naše důchodce? Cožpak není čestné, správné a přirozené podporovat českou populaci, porvat se s importovanou spotřební mentalitou a starat se o narození našich dětí?

Počet potratů pozvolna klesá, ale klesá i porodnost a stoupá počet zemřelých. Jestliže v ČR ročně ubývá 20 tisíc obyvatel, jak může někdo posílat na smrt 30 - 40 tisíc počatých dětí? Není to nejen zločin proti lidskosti, ale také naprosté selhání zdravého rozumu?

Kromě potratové novely je připravována také nová koncepce rodinné politiky, jejímž cílem je obnova a podpora všech funkcí tradiční rodiny. Přesný text novely zákona bude předmětem jednání, které zřejmě neskončí v tomto volebním období.

Jsem přesvědčen, že snaha o obnovu tradiční rodiny, snaha zastavit pronikání kultury smrti do právních řádů evropských zemí v podobě potratů a eutanázie patří k nejušlechtilejším úkolům generace 21. století. Věřím, že čtenáři Immaculaty i všichni lidé dobré vůle to cítí stejně a že společně pro to uděláme vše, co bude v našich silách.

Jiří Karas, www.karasj.cz

Modlitba za nenarozené děti

Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, na přímluvu Panny Marie, Tvé Matky, která tě s láskou pod srdcem nosila, a svatého Josefa, muže pevné víry, který byl Vám oběma skutečným ochráncem, vyslyš naše prosby za ochranu životů nenarozených dětí, kterým hrozí zabití v lůně jejich matek.

Dej rodičům těchto dětí milost poznání krutosti jejich záměru odstranit bezbranného člověka a dej jim odvahu čestně přijmout jejich zodpovědnost za život svých dětí.

Bože, Otče všech lidí, Pane života, odpusť nám naši lhostejnost k různým formám ničení Tvého díla stvoření a dej nám milost, abychom dokázali bránit lidský život od početí do přirozené smrti, pomáhat potřebným a z ran Tvého Syna čerpat sílu k zápasu za život podle Tvé vůle.

Pod ochranu Tvou se utíkáme, svatá Boží rodičko...

(c) 1998 HLI-CS

Křížová cesta podle P. Edwarda Stanieka

Modlitba s trpícím Kristem

Úvod

Pane Ježíši, chceme spolu s tebou projít křížovou cestu a zaposlouchat se do posledních úderů Tvého Srdce. Zjev nám svou lásku a ukaž nám, jakým způsobem přijímá svět srdce, které je podobné Tvému Srdci. Jsme Tvými učedníky. Musíme si být vědomi toho, že tak, jako svět zacházel s Tebou, tak bude zacházet i s námi.

I. Zavržené Srdce

Pane, Tvé Srdce se nehodí do tohoto světa. Nejdrahocennější Srdce svět zavrhl. A co více, Tvé Srdce je pro lidi tohoto světa nevýhodné, nebezpečné, proto musí být zničeno. Rozsudek už byl vynesen.

Pane, nakolik jsme Tvými učedníky, dříve nebo později zakusíme, že jsme světem zavrženi. Budeme pro něho nepotřební, nevýhodní a nebezpeční. Pomoz nám přijmout zavržení.

Zavržené Srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi.

II. Potupené Srdce

Nejen zavržené, ale potupené hanbou zločince. Pane, když tento svět ničí, tak ničí dokonale,

úplně. Měl jsi dobrou pověst, nyní jsi prohlášen za zločince. Budeš zavěšen na šibenici spolu s lotry.

Nám velmi mnoho záleží na našem dobrém jménu. Někdy stačí jedno kritické slovo na naši adresu a budeme se ospravedlňovat celé hodiny. Zapomínáme, že jsme učedníky Mistra, kterého připočetli ke zločincům.

Potupené Srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi.

III. Pokorné Srdce

Největší klenot, který svět měl, leží v prachu cesty a nikdo si nevšiml jeho hodnoty. Srdce Boha - Srdce pokorné!

Tak často trpíme proto, že nás nedocenili. Nedokážeme přijmout ani nejmenší pokoření, ponížení, nepovšimnutí. Jak často jsme pyšnými učedníky pokorného Mistra.

Pokorné Srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi.

IV. Srdce Syna a Srdce Matky

Dvě Srdce bijící shodným rytmem zpívají Bohu hymnus chvály. Srdce spojená vzájemnou láskou. Srdce Syna a Srdce Matky.

Sjednot, Pane, naše srdce vztahy plnými vzájemné lásky, aby lidé viděli naše skutky a poznali, že jsme Tvými učedníky.

Milující Srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi.

V. Dobré Srdce

Dobrá srdce si vždy vzájemně pomáhají, aby žádné z nich nezůstalo ležet na cestě. Dobré srdce umí nejen pomoci, ale umí také pomoc přijmout.

Pane, Tvé Srdce nás učí velkému umění. Učí nás využít pomoc druhého tehdy, když je břemene našeho kříže příliš těžké.

*Dobré Srdce Ježíšovo,
smiluj se nad námi.*

VI. Vděčné Srdce

Pozorné srdce Veroniky si všimlo utrpení a spěchalo s pomocí.

Tebe, Pane, který jsi přišel na zem zapálit oheň, způsobil toto setkání velkou radost. Obklopovala Tě srdce studená. Tím více si zasloužilo projev Tvé vděčnosti hořící srdce Veroniky.

Nauč nás, Pane, vděčnosti za každý projev lidské dobroty.

*Vděčné Srdce Ježíšovo,
smiluj se nad námi.*

VII. Srdce tiché

Pane, znovu ležíš na zemi a nekřičíš. Působí Ti velkou křivdu, ale marně bychom napínali sluch, neuslyšeli bychom žádné slovo stížnosti.

Mlčíš. Tvé mlčení nám říká: „Učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný Srdcem.“

*Tiché Srdce Ježíšovo,
smiluj se nad námi.*

VIII. Napomínající Srdce

Pane, oči vidí to, co se projevuje navenek, ale srdce hledí na to, co je v hloubce. Ono vidí, která srdce jsou živá a která jsou jakoby vyschlá.

Ženy hleděly na Tebe svýma zaslzenýma očima. Viděly Tvou únavu a utrpení. Ty se na ně díváš svým Srdcem a napomínáš je, aby zachraňovaly svá srdce a srdce svých dětí.

Nauč nás, Pane, dívat se na lidi srdcem a srdcem je napomínat.

*Napomínající Srdce Ježíšovo,
smiluj se nad námi.*

IX. Utrápené Srdce

Pane, na cestě svého života jsi zakusil bolest utrápeného srdce. Jedním z prvních znamení velkého utrpení je bolest srdce.

Nikdo si v Tvém okolí této bolesti neváží. Nikdo se nestará o Tebe a i kdyby Ti někdo z blízkých chtěl pomoci, bezradně stojí a hledí, s jakou námahou se blížíš k vrcholu Kalvárie.

Pane, nauč nás chválit Boha i utrápeným srdcem.
*Utrápené Srdce Ježíšovo,
smiluj se nad námi.*

X. Čisté Srdce

Pane, stojíš nahý před zástupem a připomínáš nám, že čistý pohled na tělo záleží na čistotě srdce. Pouze člověk čistého srdce se dokáže dívat na své tělo a tělo jiných čistým způsobem. Nečistému srdci je vše nečisté.

Přetvoř, Pane, naše srdce podle Srdce svého.

Čisté Srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi.

XI. Odpouštějící srdce

Odpuštění. To, co je pro nás tak těžké, je pro Tebe, Pane, přirozeným rytmem srdce. Jestliže opravdově milující srdce neodpouští, vůbec nemůže tlouci. Milující srdce odpouští vždy.

Milující Srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi.

XII. Srdce kopím probodené

Pane, Tvé Srdce otvorili kopím. Zlí lidé musí zničiť všetchno. Už zničili tvé ruce, nohy, hlavu, zbičovali tvé telo, ale Tvé Srdce zůstalo ešte celé. Zlo nemá klid, dokud úplne nedokončí zkázu. Takový je zákon této země.

Pane, Ty souhlasíš s otvorením svého vlastního Srdce, a tak ho zpřístupňuješ celému světu. Do Tvého Srdce může vstoupit každý, i když s pomocí kopí.

Otevři, Pane, naše srdce a uschopni je k milování všech.

*Srdce Ježíšovo kopím probodené,
smiluj se nad námi.*

XIII. Mrtvé Srdce

Pane Ježíši, přijímáš osud všech srdcí země. I naše srdce jednou přestanou bít a stanou se mrt-

vými. Děkujeme Ti za to, že jsi prošel bránou smrti.

Dnes Tě s důvěrou prosíme, uděl nám milost dobré smrti. Buď s námi při posledním úderu našeho srdce.

Srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi.

XIV. Zmrtvýchvstalé Srdce

Pane, jaká je to zázračná proměna Tvého Srdce. Ono už tluče věčně. Žije věčnou láskou. I naše srdce jednou vstanou z mrtvých. Než se to stane, musí být formována vydáváním svědeckví života, naší dobrotou, láskou, přemáháním zla, utrpením a smrtí.

Pane, uděl nám milost vytrvat na cestě evangelia, která vede do věčného života.

*Zmrtvýchvstalé Srdce Ježíšovo,
smiluj se nad námi. ●*

Obrat v duši po návštěve kaplnky v Rue du Bac

Naša neter nám dlhé roky robila veľké starosti. Vyhýbala sa kostolu tak ako viacmenej celá jej rodina. Zo bol dôvod, že naše rodiny neudržiavali bližší kontakt, hoci sme bývali v susedstve. Vždy sme ich však zahŕňali do modlitieb.

Okolnosti naznačili, že naša neter sa s rodinou odsťahuje, a že ju už tak skoro nevidíme. Pritom sme si srúčne želali, aby sa vrátila k viere. Keď som sa raz dočítala o vzniku a pôsobení Zázračnej medaily, bola som si istá, že som našla prostriedok, ako mám postupovať. Veď Mária sľúbila, že kto sa na stupňoch oltára s dôverou pomodlí, bude vyslyšaný. Týkalo sa to oltára v omilostenej kaplnke Panny Márie Zázračnej medaily v Paríži (Rue du Bac 140).

Narodeniny našej netere boli dobrou príležitosťou pozvať ju na návštevu Paríža. Naša prvá cesta viedla do spomínanej slávnej kaplnky. Pri modlitbe som hneď pocítila, že budem vyslyšaná. Neterke sa síce kaplnka veľmi páčila, ale neprejavila žiaden hlbší záujem. Keď som ju pozvala, aby sa so mnou pomodlila, poznamenala: „To nie je pre mňa, nemôžem.“ No, Medailu prijala.

Potom sme si ešte prezreli Paríž, ktorý očaril neter a naše dobré vzťahy ožili. Vrátili sme sa domov s peknými dojmami. Keď mi zomrela matka, na pohreb prišla aj neter. Náš farár predniesol kázeň, ktorá nás všetkých oslovila. A tu zapôsobil prísľub Panny Márie.

Od toho dňa bola neter každú nedeľu na sv. omši, požiadala ma o spevník a ruženec. Horlivo číta náboženskú literatúru. Čoskoro zasa budeme putovať do Paríža, aby sme sa na omilostenom mieste poďakovali Matke Božej za splnenie jej sľubu.

K. M. Harrer, Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille heute.

Zemřel P. Alois Kadlec

zachránce řádového kostela minoritů u Matky Boží v Jihlavě a jeho dlouholetý farář.

P. Alois Kadlec se narodil 16. ledna 1919 v Radostíně nad Oslavou, kněžské svěcení přijal 19. července 1943 v Brně. Jako kaplan působil v Rožné a ve Stonařově, jako farář sloužil ve Vílanci, odkud v r. 1958 nastoupil jako farář do farnosti při kostele Matky Boží v Jihlavě (odtud byli minorité v r. 1950 násilně odvezeni do internace).

V Jihlavě přebýval v době normalizace, v době, která nepřála žádným snahám o opravy církevních památek. Právě tehdy bylo zjištěno, že na klenbě kostela Matky Boží se objevují vážné trhliny, jejichž rozšiřování by mohlo vést ke zřícení celého stropu kostela. V této době se páter Kadlec, který byl vyučený zedník a současně kovář a jenž byl manuálně velmi zručný, rozhodl (s hlubokým vnitřním přesvědčením o tom, že Matka Boží si ho k tomuto úkolu vyvolila), že tento kostel zachrání. S obrovským nadšením, obětavostí a vytrvalostí otce Kadlece a také s nezištnou pomocí jihlavských farníků začaly práce, které trvaly přes 10 let a při kterých - bez jakýchkoliv dotací - došlo ke zpevnění klenby kostela a tím i k záchraně nejstaršího kostela v Jihlavě a zároveň nejstaršího kostela řádu minoritů v republice.

foto: jg

Páter Kadlec byl velmi kritický k minulému režimu, což se nebál nahlas vyjádřit ve svých krásných kázáních, jak vzpomínají farníci. Tato kázání se stala důvodem k jeho pronásledování, které vyústilo až k jeho odsunu od práce v pastoraci. Když mu byl odebrán souhlas ke kněžské činnosti, odešel v r. 1972 do Velkého Meziříčí, kde žil až do konce svých dnů.

Po celý život byla jeho velkou láskou práce se dřevem: vyřezával kříže, křížové cesty, mnohé figurky, které dodnes každé vánoce zdobí betlém v jihlavském kostele u minoritů: tyto artefakty se staly zároveň i zrcadlem jeho osobního života. Od mládí až do své smrti žil otec Kadlec ve světle kříže, kterému vtiskl svůj osobitý styl podle kříže, který dostal od rodičů na památku, když odcházel ze svého domova sloužit Božimu lidu.

V našich srdcích zůstane důstojná vzpomínka na obětavého kněze, který odešel k Pánu pro věčnou odměnu dne 11. listopadu 2001, v den památky svatého Martina, který zůstával (jako i otec Kadlec) milovníkem chudoby a kajícínosti a který se také řídil vzorem dobrého pastýře.

foto: archiv

Oč jde na pražské Teologické fakultě

Kampaň některých sdělovacích prostředků nenechává naši veřejnost na pochybách. Jedná se o nadvládu jistých kruhů, které vůbec nedbají na odbornou úroveň, neohlížejí se na kvalitu statut a dalších náležitostí, proto nutno zasáhnout a udělat tam konečně „pořádek“. Jenže takový obraz dění na fakultě je hrubě zkreslený.

Ve skutečnosti se jedná, jak potvrzují v soukromém hovoru i jednotliví úředníci, o útok liberálních kruhů na fakultu a jejím prostřednictvím na samotnou Katolickou církev. Současný spor kolem nového zákona o církvích se jim k tomu velice hodí. O problém statut nebo akreditací zde vůbec nejde. Zásahem do náboženské svobody se jeví skutečnost, že o osudu fakulty rozhodují reprezentanti státní moci, která je přinejmenším nábožensky neutrální, čili nekompetentní v této oblasti. Tato praxe příliš připomíná středověk za éry inkvizice, bojů o investituru apod., kdy stát se cítil povinen zasahovat v rýze interních vnitrocírkevních záležitostech, jako např. kdo je či není pravověrný, jakou má odbornou úroveň apod. Podstatný rozdíl spočívá ale v tom, že tehdejší vládcí alespoň formálně se hlásili k tomu, že jsou věřící, dnes naproti tomu většina státních úředníků zdůrazňuje svoji bezkonfesijnost. Před druhou světovou válkou si ani československý, ani předchozí rakousko-uherský stát netroufl zasahovat do vnitřních věcí fakulty a rozhodovat např. o akreditaci, neboť se k tomu necítil kompetentní, ministerští úředníci chápali, že výchova budoucích kněží má zvláštní specifika, kterým nezasvěcený člověk, neznalý teologie a nemající k věci vztah, nemůže náležitě porozumět. Pokud došlo, jakože v nedávné minulosti skutečně došlo, ke kolizi mezi církevní autoritou a fakultou (známé jako „souboj dvou vlků“), přísluší státním orgánům v této věci neutralita a nevměšování.

Znepokojující jsou rovněž nepravdy, které se o fakultě šíří. Předně na fakultě nevládnou „ultrakonzervativní síly“. Na KTF UK existovaly celou dobu akademické svobody v tom rozsahu, jako na všech vysokých školách, volené orgány byly ustaveny řádným způsobem. Neodpovídá také skutečnosti, že věkový průměr 29 vyučujících je 68 let. To by tam museli učit století pedagogové! Pouze tři mají věk nad 70 let, převažují lidé mezi 40-60 lety. Rovněž tak neučí na fakultě pouze 3 docenti nebo profesori, je jich celkem 6. Zamlčuje se taktéž, že dosavadní, stará akreditace je platná až do 31.12.2002, tudíž z právního hlediska nebude tak snadné provádět hned teď změny, které by si mnozí přáli.

Nejvíce je fakultě vytýkáno, že prý se tam v důsledku „vlády a vlivu“ prof. Wolfa učí „překonaná teologie 19. století“. I kdyby to byla pravda, jakože není, tak třeba položit kardinálním otázkou: Je tak zvané „překonaná“ teologie bludnou teologií? Nikdo, ani ti největší odpůrci, si netroufli obvinít prof. Wolfa z bludu. Vědí, že by neobstáli. Naproti tomu na západoevropských fakultách se zastánci nejnehoráznějších bludů Kuengových, Schillebeeckxových a Drewermannových domáhají práva vyučovat je v rámci „svobody akademické diskuze“ a „plurality v Církvi“. Wolfova „překonaná teologie 19. století“, která na rozdíl od těchto jmenovaných je pravověrná, tato práva nemá? Pak je ovšem nutno se ptát, proč.

-kb-

* * *

Dobrý Bože, prosíme Tě za naše představené. Vylej na ně plnost darů svého Ducha, aby své úkoly v Církvi dobře poznávali a dovedli je plnit. Ať nás vedou tvým učením. Ať nás posvěcují, abychom byli svatým lidem a sloužili Bohu bez úhony v Duchu a v pravdě. Udržuj všechny v jednotě a svornosti a oddanosti biskupu římskému.

Kdo nerespektoval svobodu svědomí?

„Římský papež se může a musí smířit a sjednotit s pokrokem, liberalismem a moderní civilizací.“ - tuto větu označil jako jeden z bludů nové doby ve svém „Syllabu“ z r. 1864 papež bl. Pius IX. Jeho předchůdce Řehoř XVI. v encyklice „Mirari vos“ z r. 1832 zase napsal: „Je absurdní myslet si, že by římský pontifik mohl souhlasit s perverzní zásadou, jako by každému náleželo garantovat svobodu svědomí.“ Jsou to pro naše svobodomyšlné uši tvrdá slova. Však také odpůrci Církve z řad liberálů a demokratů jí neustále předhazovali a předhazují, že prý „potlačovala“ svobodu svědomí až do Druhého vatikánského koncilu, teprve tam prý přijala postulát náboženských a občanských svobod.

Jenže podívejme se, jakou „svobodu svědomí“ měli oba papežové 19. století na mysli. „Svobodu“ Velké francouzské revoluce, která

znamenala jediný, jakobínským státem povinně nadekretovaný ateistický „kult rozumu“, představovaný prostitutkou posazenou v Notre Dame na oltáři. Kdo se jí odmítl klanět, byl bez milosti gilotinován. Statisíce povražděných včetně žen a dětí jen proto, poněvadž se nechtěli vzdát své katolické víry, to je ta „svoboda svědomí“, předtím s obrovskou pompou vyhlašovaná. Italský historik a novinář Vittorio Messori, autor knihy rozhovorů s papežem Janem Pavlem II., napsal ve své publikaci „Černé stránky dějin Církve“: „Všechno, co později v praxi použila SS, bylo již dříve vykonáno ‘demokraty’ v Paříži: ze sedřené kůže obyvatel kraje Vendée se vyráběly boty pro pařížské úředníky, z jemnější kůže žen rukavičky. Stovky mrtvol byly zpracovány na tuk a mýdlo. Ve Vendée se poprvé setkáváme s chemickou zbraní ve formě jedovatých plynů a otrávené vody. Tehdejšími plynovými komorami byly lodě, nacpané vesničany a kněžími, které byly vyvezeny doprostřed řeky a tam potopeny.“ Obyvatelé kraje Vendée odmítli přijmout „kult rozumu“ a zůstali věrní katolické víře. Jakobínská vláda na ně poslala „demokratické“ vojsko. „Obránce svobody“ generál Westerman podal do Paříže tuto zprávu: „Občané republikáni, Vendée už neexistuje! Díky naší svobodné šavli zemřela se svými ženami a dětmi. Pohřbil jsem celé město v lesích a bažinách Seiny. Využil jsem pravomoci, které mi byly dány. Děti jsem rozdupal koňmi a vyvraždil ženy, aby nemohly plodit bandity. Nelituji jediného vězně. Zničil jsem všechny.“

Tak zveřejňuje depeši „svobodomyšlného“ generála polský historik J. R. Nowak. Ta nepochází od velitele SS, nýbrž od „ochránce demokracie, ústavy a svobody svědomí“.

Všichni liberálové a demokraté se přitom nadšeně hlásí k Velké francouzské revoluci, dokonce i T. G. Masaryk v závěru své „Světové revoluce“ píše: „Teprve Francouzská revoluce kodifikovala práva člověka a uskutečnila je v ohledu náboženském.“ Uskutečnila opravdu „humánním“ způsobem. Podobně si počínala r. 1848 také Mazziniho vláda v Římě, před níž musel papež Pius IX. emigrovat. Tak vypadaly tenkrát „svoboda svědomí“, „liberalis-

mus“, „pokrok“ a „civilizace“. Lze se divit, že v této podobě je papežové radikálně odmítli? Svět, jemuž nejsou cizí pojmy „lidskost“ a „milosrdenství“, jim musí být naopak za to vděčný.

Avšak i státy opravdu demokratické s parlamentním zřízením a vnější náboženskou i občanskou svobodou velice často pronásledovaly katolíky. Vzpomeňme jen na Bismarckův „kulturní boj“ v Německu a Gambettův ve Francii v 70. a 80. letech 19. století. Katolíci byli tak jako později v komunistických režimech vyhazováni ze zaměstnání, řeholní řády rušeny, katolický tisk zakazován, katolické školy zavírány, kdo se proti tomu postavil, šel do vězení. Nepříliš lépe vypadala situace také ve sjednocené Itálii. Pronásledování katolíků znamenala také „demokratická“ revoluce v Portugalsku r. 1910. Španělská „svobodná republika“ r. 1936 představovala potom otevřené dveře pro komunisticko-zednářský teror, jemuž padly za obět desetitisíce věřících, 11 biskupů a 6 tisíc kněží. To všechno jsou „dluhy novověké demokracie“ vůči Katolické církvi.

Nemá ale také Církev na svém kontě v 19. a 20. století podobná provinění proti demokratům a liberálům? Ta Církev, jejíž představitelé radikálně odmítli „svobodu svědomí“? V Církevním státě Řehoře XVI. a Pia IX. měli nekatolíci, zvláště Židé, plnou náboženskou svobodu. V latinskoamerické republice Ecuador prezident Gabriel García Moreno, praktikující katolík a veliký ctitel papeže Pia IX., dal zemi ústavu podle katolických zásad. Nikde nenacházíme jedinou stížnost nekatolíků nebo ateistů, že by jejich svoboda byla jakkoliv omezena. Naopak tento ušlechtilý muž se stal r. 1875 obětí zločinného atentátu, spáchaného svobodnými zednáři přímo na schodech chrámu. Nekatolíci včetně ateistů se těšili plné svobodě i v restaurační Francii Bourbonů po r. 1815, jejíž režim přál Církvi. Na svobodu svědomí nekatolíků v ničem nesáhly ani autoritativní režimy 20. století, které se hlásily k myšlenkám papežských sociálních encyklik: Salazarovo Portugalsko, Frankovo Španělsko a Dollfusovo Rakousko. I válečná Slovenská republika, jejímž prezidentem byl katolický kněz J. Tiso, nekatolíky v ničem neomezovala. Smutnou skutečností je samozřejmě deportace Židů, proti ní ale ostře protestovaly jak Vatikán, tak i slovenský episkopát, jak dokumentuje u nás v Matici

cyrilometodějské nedávno vydaná kniha P. Bleta „Pius XII.“.

Dochází tak v posledních dvou staletích k velkému paradoxu. Katolíci, kteří skrze papežské výroky svobodu svědomí a další demokratické vymoženosti ostře odsuzovali, je ve skutečnosti v těch zemích, kde měli politickou moc, plně respektovali, liberálové však, kteří měli těchto hesel plná ústa, nejenže je často porušovali, ale dokonce v jejich jménu se dopouštěli proti katolíkům krutého bestiálního teroru, jak nejmarkantněji dokazuje Francouzská revoluce. Taková jsou fakta. Pius IX. i jeho předchůdce Řehoř XVI. neměli tedy na mysli při svých odsuzujících slovech pravou svobodu svědomí, kterou je třeba u každého jedince uznávat, ctít a bránit, nebož zcela jiný obsah pod tímto názvem, ten, který se tak hrůzně projevil ve Francouzské revoluci, v Mazziniho diktatuře v Římě a při jiných příležitostech. Dějiny nutno vykládat podle pravdy.

Radomír Malý

P. Metod Dominik Trčka, C.Ss.R., kněz, misionář, mučedník

Poslední blahoslavený z našeho národa

V loňském roce 2001 při návštěvě ve Lvově a 4. listopadu v Římě vyhlásil Jan Pavel II. celkem 30 mučedníků za blahoslavené. Mezi nimi byl jeden Čech (P. Trčka), jeden Slovák (O. biskup Gojdič) a jeden z Podkarpatské Rusi (O. biskup Teodor Romža). Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele - redemptoristé se raduje, že mezi nimi je pět jejich členů. Víme, že zaplatili za svou věrnost Kristu, Církvi, Panně Marii mnohým utrpením, vězením, pronásledováním, životem. Uvádíme krátký obrázek o jednom z nich.

Redemptorista P. Metod Dominik Trčka se narodil na Moravě ve Frýdlantu nad Ostravicí 6. července 1886. Rodiče Františka a Tomáš Trčkoví měli pevnou víru. Jedna z jejich dcer, Anděla, vstoupila k boromejkám. Dostala řeholní jméno Charita. A poslední z jejich sedmi dětí je náš blahoslavený Dominik. Obecnou školu vychodil ve Frýdlantu, pět tříd gymnázia v Místku, šestou třídu u redemptoristů na Července u Litovle a 25. července 1903 vstoupil do noviciátu v Bílsku a tam 25. srpna 1904 složil řeholní sliby. Potom studoval v redemptoristickém semináři v Obořišti, nedaleko Svaté Hory. Kněžské svěcení přijal v Praze 17. července 1910.

První kněžská léta prožil na Svaté Hoře, dále v klášteře v Plzni a v Brně. Měl velkou touhu - stejně tak i P. Stanislav Nekula, C.Ss.R. - odejít na Východ (Slovensko, Halič, Karpatská Rus) a tam působit v myšlence sjednocení se s Římem. Vše se v plnosti začalo uskutečňovat v r. 1919, kdy oba začali působit ve Lvově a od r. 1922 již na území Československa ve Stropkově a později v Michalovcích. P. Dominik vše svěřil pod ochranu Panny Marie Svatohorské a přijetím řeholního jména Metod se dal do služeb Soluňských věrozvěstů. Těžko by někdo spočítal počet týdenních misíí, triduj, kázání, zasvěcení Panně Marii, Matce Ustavičné Pomoci, růžencových bratrstev, šíření Písma Svatého, modlitební knihy „Spasi dušu svou“, časopisu Misionář. A přešel tam nejen on, ale i dalších cca dvanáct

českých misionářů. Po vybudování kaple, kláštera a chrámu Ducha Svatého v Michalovcích tam byl dlouhá léta představeným. Nesmírně se staral o nový dorost. Práce i v době druhé světové války pokračovala - i když s obtížemi a znala ho diecéze prešovská, užhorodská, křižovatská.

Přišel rok 1945. Byla zřízena viceprovincie Michalovská a on se stal prvním protoihunenem (představeným) - souhlasili všichni, Češi i rodilí Slováci. Radost měl i prešovský biskup Pavel Petr Gojdič. Ale události politické na územích přičleněných po II. světové válce k Sovětskému Svazu a protináboženské snahy v politickém vývoji v samotném Československu připravovaly velikou bouři. A ta nedala na sebe dlouho čekat. Uzavření církevních škol, cenzura katolického tisku, zákaz řeckokatolické církve a násilné převedení k církvi pravoslavné, zábor klášterů 13. dubna 1950. A nyní přicházely zprávy den ze dne horší. Zatčení biskupa Gojdiče, řady kněží, a tak se dostává do vyšetřovací vazby i náš P. Metod Dominik Trčka a další redemptoristé.

V soudním řízení se snažil Pater Trčka vše vzít na sebe, aby druhé členy ušetřil. Co bylo možné, udělal. Po víc jak dvouletém vyšetřování zazněl 21. dubna 1952 soudní rozsudek: spolupráce s biskupem Gojdičem, rozšiřování protistátních listů, spojení s Vatikánem, zločin velezrady a vyzvědačství. Odnětí svobody na 12 let, propadnutí majetku atd. Při posledním přelíčení prohlásil O. Metod Dominik Trčka, že se necítí vinným proti státu a rozvracením republiky, že vždy byl poctivým knězem a neprovinil se žádným zločinem.

A následovala vězeňská místa Ilava, Mírov, vězeňská nemocnice Brno až konečně 22. dubna 1958 Leopoldov. Protože po

mnoha výseších, zlém zacházení, nemocích i stáří byl vyčerpaný, zůstával nezařazený do práce. A tehdy na Štědý den 1958 dochází k mimořádné události. Dopoledne při pootevřeném okně na chodbu si zazpíval potichu koledu: „V Vifleemi novina Diva Sina zrodila - V Betlémě novina Panna Syna zrodila“, což jeden dozorce - bachař - kterému přezdívali „Sokol“ - zaslechl a udal to hlavnímu strážnému, který ihned přišel a odvedl ho do korekce. Tam byla jen betonová podlaha, za lůžko také sloužil jen beton a ten byl ještě zřýhovaný a bez příkrývky. Strava jednou za tři dny, tak se vůbec nedivíme, že Otec Metod onemocněl zápallem plic s horečkami přes 40 stupňů a když dva z vězňů - lékaři - žádali přijetí na vězeňskou ošetřovnu, bylo dáno povolení velmi opožděně, z čehož se již ani na běžném vězeňském pokoji nezotavil. Takže zemřel za zpěv náboženské písně - koledy.

Řeholní heslo redemptoristů je: „Copiosa apud Eum redemptio - Hojné je u Něho vykoupení“. Otec Metod Trčka zemřel jako mučedník v upřímné víře, v lásce k Matce Boží a odpuštění: „Na nikoho se nehněvám.“

Svatý otec ho blahoslavlil s O. biskupem Pavlom Petrom Gojdičem 4. listopadu 2001. Michalovská viceprovincie redemptoristů si vše připomněla 10. listopadu 2001 v Michalovcích při slavné bohoslužbě, kdy hlavním celebrantem byl O. biskup Milan Chatur, C.Ss.R. košický exarcha.

Kéž všichni posvěcujeme denně svůj čas pozemského putování, abychom se setkali s našimi blahoslavenými ve věčném životě.

P. Josef Břicháček, C.Ss.R.

Ikona zobrazující bl. Metoda Dominika Trčku:

zlaté pozadí - nebeská sláva

červená štola a nápis - jedná se o mučedníka s uvedením posledního důvodu smrti: „V Vifleemi novina Diva Sina zrodila“
klerika černá s růžencem - je klerika redemptoristů
dvojí kříž - P. Trčka byl misionářem

„Já, který jsem ateista, vždycky jím byl a budu, potvrzuji, že lidstvo propadlo při zkoušce, kterou muselo podstoupit v sovětských táborech. Tuto zkoušku složil pouze nevelký počet a mezi těmi dvěma či třemi procenty stanovili naprostou většinu lidé věřící. Musím to říci, i když se mne to dotýká.“

Varlaam Šalamov, dlouholetý vězeň sovětských pracovních táborů

„Komunismus se nedá více nebo méně špatně uskutečnit, on totiž sám v sobě je špatný. Komunismus vychází z falešného obrazu člověka. To je rozhodující konstrukční chyba. Proto mohl skončit jenom v chaosu.“

Joachim kardinál Meisner, arcibiskup Kolín nad Rýnem, Německo

Zamyšlení nad událostmi

Před nedávnem nám přišel do kláštera e-mail, který koloval po Spojených státech. Dovolujeme si zde uvést jeho český překlad.

Ve světle nedávných případů střílení na amerických školách v Massachusetts a Kalifornii a také v souvislosti zářijové tragédie v New Yorku, Pensylvánii a Washingtonu se zamysleme nad tím, kde to všechno začalo.

Když Madeline Murray O'Hare (přední americká ateistka, byla zavražděna v souvislosti s finančními machinacemi, její tělo se našlo před nedávnem) zažalovala školství, že si nepřeje žádné modlitby v našich školách (1963), my jsme řekli: O.K.

Pak někdo řekl, abychom ve školách raději nečetli Písmo Svaté. Písmo, jenž říká: „nezabiješ“, „nepokradeš“, „miluj svého bližního jako sebe“. I řekli jsme: O.K.

Dr. Benjamin Spock (dětský lékař, napsal známou knihu o výchově dětí [1946], svými odpůrci byl nazýván „otec tolerance“) řekl, že bychom neměli trestat pohlavkem naše děti, když se chovají nevhodně, neboť jejich malá osobnost se tak může zdeformovat a můžeme narušit jejich pocit důstojnosti (syn dr. Spocka spáchal sebevraždu). Byli jsme přesvědčeni, že odborník ví, co říká, takže jsme kývli: O.K., nebudeme je více pohlavkovat.

Potom někdo řekl, že učitelé a ředitelé škol nemají trestat naše děti, když se špatně chovají. A tak lidé zodpovědní za školství řekli, že žádný učitel se nesmí ani dotknout žáka, který se zle chová, neboť si nepřejeme, aby se o naši škole špatně mluvilo a samozřejmě si nepřejeme, aby nás někdo tahal po soudech. (Avšak existuje veliký rozdíl mezi trestáním a bitím, pokořováním, kopáním atd.) A my jsme jejich argumenty přijali.

Dále někdo řekl: dovolme našim dcerám mít potrat, kdykoli si to budou přát, no a ne-

foto: FotoDisc

musí o tom ani informovat své rodiče (rozhodnutí Nejvyššího soudu USA z roku 1973). Řekli jsme: To je výborný nápad!

Pak nějaký moudrý člen školní rady řekl, že jelikož chlapci jsou chlapci, takže tak či onak budou TO dělat, dejme jim proto tolik kondomů, kolik jich potřebují, aby si užili celé té radosti, po které tak touží, a my to jejich rodičům neřekneme, že v našich školách dostávají kondomy. A řekli jsme si, že je to další výborný nápad.

Dále nějaký vysoký, námi zvolený funkcionář, řekl, že není důležité to, co děláme v soukromí, dokud řádně vykonáváme svou práci. My jsme s ním souhlasili a dodali, že není důležité to, co kdokoli, včetně našeho prezidenta, dělá v soukromí, pokud máme práci a ekonomika je v pořádku.

A zase někdo řekl, tiskněme barevné časopisy s fotografiemi nahých žen a nazvěme

to zdravou, pochopitelnou pochvalou krásy ženského těla. Řekli jsme: není problém.

A někdo další rozšířil tuto pochvalu těla trochu víc a zveřejnil fotografie nahých dětí; rozšířil ji ještě víc a zpřístupnil fotografie na Internetu. A my jsme řekli, že to je jeho právo na svobodu slova.

Také zábavný průmysl řekl: vyrobme televizní programy a filmy šířící profanaci, násilí a nelegální sex. Také vyrobme hudbu, která povzbuzuje k znásilňování, k drogám, sebevraždám a satanským tématům. A my jsme řekli, že je to pouze zábava, že to nemá žádný špatný vliv a jestliže to nikdo vážně nebere, potom to rozvíjíme zeširoka.

Nyní se ptáme, proč naše děti nemají svědomí, proč nerozlišují mezi dobrem a zlem, proč nemají problém se zabíjením cizích lidí, kamarádů ze třídy a sebe.

Zde můžeš přidat další postřehy a otázky...

Snad, když o tom všem budeme přemýšlet dostatečně dlouho a intenzivně, tak se nám vše vyjasní. Myslím si, že tady se hodí slova: „Sklízíme, co jsme zaseli.“

Možná nám k přemýšlení pomůže tento kratičký příběh a další úvahy.

Jistý žák napsal dopis Pánu Bohu. „Dobrý Bože, proč jsi nezachránil tu malou holčičku v Michiganu? S úctou zneklidněný žák.“

A dostal odpověď: „Drahý zneklidněný žák, vyhodili mne ze škol. S úctou Bůh.“

Je směšné, jak jednoduše lidé házejí na Boha bláto a pak se pozastavují nad tím, že svět se stává peklem.

Je směšné, jak jednoduše věříme tomu, co se píše v novinách nebo ukazuje v televizi, ale zpochybňujeme všechno, co se nachází v Bibli.

Je směšné, jak každý chce jít do nebe, ale pod podmínkou, že nebude muset věřit, myslet, jednat podle toho, co říká Bible. Je směšné, jak někdo říká: „věřím v Boha,“ a přesto stále jde za Satanem, jenž mimochodem také „věří“ v Boha.

Je směšné, jak rychle jsme připraveni někoho odsoudit, ale běda jestliže si někdo dovolí odsoudit nás.

Je směšné, když můžeš e-mailem posílat „tisíce“ vtipů a ty se pak šíří jako lavina, ale když začneš posílat informace o Bohu, lidé začnou dvakrát uvažovat, než se o to s kým-koli podělí.

Je směšné, jestliže je někdo vznešeným křesťanem v neděli, ale křesťanem neviditelným v průběhu týdne.

Směješ se? Jsi veselý?

Je směšné, když budeš chtít tento text předat jiným, nepředáš ho mnohým, protože si nejsi jist, v co oni věří, anebo co si o tobě pomyslí, když jim ho předáš.

Je směšné, jak můžu být více dojat tím, co si o mně pomyslí jiní, nežli tím, co si o mně pomyslí Bůh.

Co si o tom myslíš?

Předej tyto úvahy dále, pokud si myslíš, že jsou důležité. V opačném případě je vyhod. Vždyť o tom nikdo nebude vědět. Určitě!

Avšak když je vyhodíš, nesed' a nenaříkej, v jak špatném stavu svět je. Já jsem tento e-mail poslal všem ze svého adresáře. ●

Divoký kuň

Mé srdce je jako divoký kuň.

Takový kuň chvíli klidně stojí,

a z ničeho nic začne

vyhazovat všemi čtyřmi.

V mém srdci chvíli vládne pokoj,

ale pak mne ovládne neklidná touha.

Dobrý jezdec

dokáže divokého koně zkrotit,

aby vždy poslušně plnil jeho příkazy.

Mým úkolem je zkrotit srdce,

aby poslušně plnilo příkazy vůle.

*z knížky Moudrost starého Irška
od Roberta van Weyera*

foto: jg

z Boha, který ji všude sleduje, aby ji potrestal. Takového Boha nechce, a proto už nechce chodit do kostela. Má z toho smíšené pocity. Někdy by i chtěla věřit, ale proti víře se v ní cosi bouří.

Sylvo, případ Věřčiny kamarádky není oje-dinělým případem dospívajícího mladého člověka. Nejednou se stává, že rodiče a vychovatelé zprostředkují dětem nesprávné představy o Bohu, které se pro ně celkem přirozeně stanou později nepřijatelné. Člověk nemůže sám od sebe poznat, jaký ve skutečnosti Bůh je. Proto existuje mnoho nesprávných představ o Bohu, které zastíní pohled na Boha. Možná, že i někteří „věřící“ sami zavini-li, že vznikají představy, s kterými žádný rozumný člověk nemůže souhlasit. Mnoho lidí totiž vůbec neodmítá Boha, ale odmítá karikaturu Boha, falešnou představu o něm. Tato karikatura je odrazuje. Bůh však není závislý na představách, které si o něm vytvoříme. Když například domorodec v pralese začne pochybovat o dřevěných modlách a nakonec na ně už vůbec nevěří, neznamená to, že Bůh neexistuje, ale jen to, že Bůh není ze dřeva.

Duchovní otče, Věrka z našeho společenství letos začala bydlet na středoškolském internátě s jistou hodnou holkou. Už vícekrát si povídaly o otázkách víry, při kterých se jí její spolubydlící svěřila se svými problémy. Rodiče ji přísně vychovávali, od prvního sv. přijímání chodila každý měsíc ke svatě zpovědi, denně se modlila, často přistupovala ke sv. přijímání. Doma se společně modlivali růženec. Když začala dospívat a postupně se osamostatňovat, rodiče ji stále nutili ke společné modlitbě a k měsíční svatě zpovědi. Přiznala se, že si modlitby a svátostný život udržovala jen z určité povinnosti a ze strachu před rodiči a také před Bohem. Rodiče ji totiž často napomínali: „Když se nebudeš modlit, když nepůjdeš do

Rozhovory se Sylvou

Falešné představy o Bohu

kostela, Bůh se na tebe bude hněvat! Musíš toto a zase tamto.“ Často mívala strach

Zdalipak se nějaké slovo používalo s takovou lehkovážností jako slovo „Bůh“? „Důvěřujeme Bohu“ - je napsáno na americkém dolaru. Na opasku německých vojáků byl nápis: „Bůh s námi“. Filozof Martin Buber řekl, že slovo Bůh je nejzneužívanějším slovem ze všech lidských slov. Žádné jiné slovo nebylo tak pošpiněné a tak znevážené. Lidé pro ně zabíjeli a pro ně umírali. Vytvářejí ohydné karikatury a napíší pod ně Bůh, vraždí se navzájem a říkají: „Ve jménu Božím“. Existují lidé, kteří, jak se zdá, se tak vyznají v Bohu, jako by měli „horkou linku do nebe“. Ve skutečnosti však „Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Bůh, který spočívá v náručí Otcově, ten o něm podal zprávu“ (Jan 1,18).

Někteří si představují Boha jako milého dědečka s bradou, který trůní někde nad oblaky, „v nebi“. Takto vypadá antický obraz světa. Dopusud se používá slovo „nebe“ pro oblohu

a také v přeneseném významu pro něco božského. Bůh však není vázán prostorem ani časem jako my. Nikde nestojí Boží trůn. „Nebe“ to není místo, nějaké obydlí, ale je to stav.

Někdo jiný si zase myslí, že Bůh nikdy nesmí říci ne. Představují si Boha jako smluvního partnera, s kterým je možné uskutečňovat výměnné obchody. Za modlitbami má automaticky následovat jejich vyslyšení. Tito lidé udělali z Boha sluhu člověka. Z této představy musí nevyhnutelně přijít zklamání a závěr: nyní už v Boha věřit nemohu.

Pro další je Bůh jakýmsi „nebeským policajtem“, který se má starat o pořádek ve světě. Když byli jako děti nezbední nebo když hřmělo, hrozili jim: „Bůh se hněvá“. Později, jako dospělí mu zazlívají, že navzdory jeho bdělosti je na tomto světě nepořádek a nespravedlnost. Tito lidé si v průběhu celého života zachovávají strach před Bohem, který s otřesnou přesností zaznamenává každé naše selhání, aby nás zkoušel a aby nám na konci našeho života předložil vyúčtování. Jak malý a malicherný je takovýto Bůh. Mnozí zastávají názor, že Bůh musí zasahovat do chodu našeho světa tím, že ho stále opravuje, v krajním případě nějakým zázrakem. Zapomínají, že Bůh svěřil svoje dílo člověkovu. Světu je vlastní stálost a zákonitost, kterou žádný

„zázračný Bůh“ jen tak nenaruší, jen proto, aby vyhověl přáním lidí. Boha nesmíme hledat v přirozených silách, ale za nimi, jako jejich poslední příčinu.

Jedno děvče ztratilo při autonehodě chlapce, kterého milovalo. Zeptalo se svého strýce, zda se Bůh zajímá o její lásku. Strýc řekl, že Bůh se stará o jiné, důležitější věci. Děvče mu řeklo: „Když Bůh nemá zájem o mě, ani já nemám zájem o něho.“ Tento názor není správný. Bůh je v nitru každého člověka, setkává se s námi v každé věci. Je nejhlubší pohnutkou všech lidských otázek a prostřednictvím víry se nám zjevuje jako „náš Otec“. Bůh se nám zjevuje jako Lásky. Svatý Jan říká: „Bůh je láska“ (1 Jan 4,8). Abychom měli správnou představu o Bohu, musíme se dát poučit Ježíšem Kristem, který nám přinesl zprávu o Bohu, jako o „našem Otci“.

Příště si ještě něco povíme o správné představě o Bohu, i když to nebude, stejně jako toto naše povídání, úplné a vyčerpávající. K tomu si je třeba vzít do rukou katechismus pro dospělé a vše si podrobně prostudovat. Modlím se za Věrčinu kamarádku a za všechny mladé lidi, aby měli odvahu a chut' sáhnout po katechismu katolické církve a důkladně si ho prostudovat.

P. Ladislav Csontos

Sir John Ambrose Fleming (1849-1945)

Fyzik a radiotechnik, jeden z otců moderního rozhlasu.

„Velké množství moderních objevů úplně zničilo starý materialismus.

Vesmír se dnes jeví našim očím jako uskutečněný velkolepý plán. Plán však předpokládá plánovače.“

„Původ člověka lze hledat jedině v tvůrčí síle osobního Boha.“

„Tělesné zmrtvýchvstání Kristovo je jednou z nejlépe dosvědčených událostí v dějinách lidstva.“

August Bier (1861-1949)

Lékař, chirurg.

„Poznamenávám, že pravá zbožnost, která uznává osobního Boha a osobní pokračování života ve spojení s Bohem, není v rozporu s přírodní vědou. Proto se po všechny časy k této víře hlásili důležití a opravdoví učenci.“

Ernest Ferdinand Sauerbrück (1875-1951)

Chirurg, známý svými objevy v oblasti krevního tlaku.

„Není pravého lékařského umění bez světonázorového pokorného zaměření na Boha. Z této pokory vyvěrá mocná síla, kterou potřebujeme, abychom mohli vykonávat své povolání.“

Řekli o Bohu

Drahe děti,

jedna paní učitelka, která neznala Pána Ježíše, přišla s dětmi ze školy na prohlídku vzácného kostela. Když odcházeli, řekla: „Jsem v tomto městě už 20 let, ale netušíla jsem, že je zde v kostele tolik krásného.“

Kostel bývá nejkrásnější budova v celé obci. Ta paní učitelka žasla nad tím, jaké tam viděla krásné obrazy, sochy, barevná okna zářící v paprscích slunce, oltáře ozdobené mramorem a řezbami, ozdobné lavice, varhany, vzácnou křtitelnicí, svícny, některé menší, jiné vyšší než dospělý člověk, vázy s květinami.

Kostel je ještě krásnější, když se celý rozzáří, když se v něm rozsvítí světla a zapálí svíce. Mnozí z Vás jistě znáte píseň „Ejhle, oltář Hospodinův září, přesvatá nám oběť nastává“.

Kostel je ještě krásnější, když se celý rozzáří, když se v něm rozsvítí světla a zapálí svíce. Mnozí z Vás jistě znáte píseň „Ejhle, oltář Hospodinův září, přesvatá nám oběť nastává“.

Ale jsou dny, kdy se rozzáří svíce nejen na svícnech, ale i v rukou všech přítomných. Takový den bude zanedlouho,

2. února. I když je to všední den (letos sobota), nazývá se „Svátek Uvedení Páně do chrámu“. Kdybyste spočetali v kalendáři, kolikátý den je to od slavnosti Narození Páně, viděli byste, že je to čtyřicátý den. Při mši svaté se čte evangelium o tom, že čtyřicátý den po narození

Pána Ježíše ho Panna Maria a svatý Josef přinesli do chrámu, aby vykonali předepsanou oběť, jak to tenkrát dělávali všichni rodiče. A tu k nim přistoupil zbožný muž, Simeon, kterému Duch Svätý slíbil, že neumře, dokud neuvidí očekávaného Spasitele světa. V tu chvíli mu Duch Svätý zjevil, že je to ten chlapeček, kterého Panna Maria chová v náručí. Plný radosti poprosil, aby ho také

směl vzít do rukou. Nazval ho spásou a světlem pro všechny národy.

Proto se v ten den v kostelích přede mší svatou světlí svíce. Všichni je rozsvícené drží v rukou a společně děkují Bohu jako Simeon. A prosíme,

aby i v našich duších zářilo světlo lásky k Bohu i k lidem. Světlo

Kristovo, které nám jednou otevře vstup do věčné radosti.

Ale Simeon také předpověděl Panně Marii, že její syn bude mnoho trpět a ona že bude trpět s ním. Řekl jí: „I tvou vlastní duši pronikne meč.“ Panna Maria na tato slova nikdy nezapomněla. Splnilo se to po více než třiceti letech, když Pán Ježíš za naše hříchy hrozně trpěl na kříži a s ním trpěla Panna Maria, která stála vedle kříže. Ale Pán

Ježíš zvítězil nad smrtí. Třetího dne vstal z mrtvých. Po čtyřiceti dnech vstoupil na nebesa a po skončení pozemského života Panny Marie vzal i ji s tělem i duší k sobě. Jeho světlo se šíří od srdce k srdci ve všech národech, jak to předpověděl Simeon; jako když se zapaluje jedna svíce od druhé.

Protože nás Pán Ježíš má nesmírně rád, chce, abychom měli v duši jeho světlo a abychom se s ním jednou shledali v nebeské věčné radosti. Panna Maria nás s láskou doprovází a stále nám pomáhá.

To všechno nám může připomenout světlo posvěcené svíce. A až ji budeme zhasínat, můžeme Pána Ježíše poprosit o to, aby jeho světlo v našem srdci nikdy nezhaslo, ale aby zářilo stále krásněji.

S přáním Božího požehnání a ustavičné pomoci Panny Marie.

Vás všechny srdečně zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

Nejkrásnější světlo

Poděkování

Děkuji Panně Marii Fatimské za záchranu života dne 13. 5. 1996 při autohavárii. Nákladní automobil TIR nezvládl zatáčku a narazil do blízkého obchodu, v němž jsem zrovna nakoupila a chystala se k odchodu. Děkuji také za milost duchovního vedení.

Maria, vím, že jsi stále při mně, uč mě svatosti, vytrvalosti a trpělivosti.

S. Faustina, OFS

Chci veřejně poděkovat Pánu Bohu a Panně Marii za to, že mně pomáhají a provázejí od mládí celým mým životem. Tolikrát jsem prosila Pannu Marii o pomoc, hlavně při porodech, při operaci v lednu, za syny. V kritických zdravotních stavech vždy přišla pomoc.

Děkuji ti, Matičko, za velkou lásku, kterou nám prokazuješ, a za přímlyvu u Pána Ježíše Krista.

Zdena - Západní Čechy

Rád bych veřejně poděkoval naší nebeské mamince, Nejsvětější Panně Marii, za uzdravení z nemoci a hlavně za nalezení správné životní cesty - cesty následování jejího Syna Ježíše Krista.

Nejsvětější Panno Maria, naše nebeská maminka, moc Ti děkuji za milost od Boha - milost obrácení.

Ondra R., Prostějov

Panno Maria, slíbila jsem, že Ti poděkuji za to, že mi pomáháš. Bůh mě pozval na cestu s Ním. Byla jsem ovečka velmi povrchní, která milovala svou rodinu, ale která děti nevedla k Bohu, učila jsem je čestnému jednání a k pocitivému přístupu k životu, ale na Boha jsem si vzpomněla jen o svátcích.

Bůh si však našel mě. Onemocněla nám 23 letá dcera a já jsem byla vystavena před skutečnost, že u lidí pomoc nenajdu, začala jsem se přimykát k Bohu, bylo to asi před 15 lety. Před

asi 10 lety jsem zažila velmi těžkou životní situaci, kdy věděl Bůh, že budu potřebovat i pomoc Panny Marie.

Proto jsem asi před 6 lety konvertovala a svůj těžký životní ořes mi pomáhala zvládat pomoc Panny Marie. Jsem 6 let Rytířkou Neposkvrněné a mám hodně zač děkovat.

Když jsem našla lásku k Bohu a otevřela se lásce Boží, začala se projevovat i láska k bližním. Díky pochopení dobrých duší, jak ze strany farníků v čl. církve husitské, tak dobrých duší v katolické farnosti, jsem překlenula počáteční nejistotu a reakci malého města, děkuji za příkladnou duchovní přízeň a radost, za pěkný křesťanský postoj většiny. Taktéž jsem si dokázala uchovat otevřený a pěkný vztah s bývalou sestrou farářkou, které vděčím za vedení k hodnotné duchovní literatuře.

Posvěcené medailky Panny Marie jsem dala svým blízkým a také lidem, kteří byli v těžkých životních situacích.

Mám spoustu trápení a zkoušek, ale teď vím, že mohu spoléhat na tak veliké Dobro, které jsem poznala dost pozdě. Někdy se zdá, že jsem na dně, ale je tu Někdo, kdo vždy zvedne.

Chce se mi hodně nahlas říci, mějme se rádi, dokud je čas, odhodme nenávisť, spoléhejme na Boží pomoc a pomoc Panny Marie.

Moc děkuji Panně Marii, Nejsvětější Trojici, prosím o dar víry pro své blízké, o zdraví těla i duší, Boží ochranu.

Vděčná Marie, Rychvald

Chci veřejně poděkovat Pánu Bohu a Panně Marii. Dnes je mi 57 roků. Několikrát jsem již vděčně poděkovala, ale dnes to chci učinit v časopise „Immaculata“. Pocházím z pěti dětí. Maminka byla jedináček, a proto nám vždy říkala, nemějte jedno, ale tři děti. Můj manžel chtěl bohužel jen jedno. Nakonec byli dva kluci. Toužila jsem moc po holčičce. Když mi bylo 41 let, zjistila jsem, že budu chovat. Manžel přímo zuřil, nechtěl se se mnou smířit a pohrozil rozvodem. Prvorozený syn byl prvním rokem na vojně a druhý se učil. Po vyšetření jsem řekla, že manžel dítě

nechce, ale já ano, že půjdu do Olomouce na vyšetření plodové vody a jiné. Ale nápor manželův i lékařův byl veliký. Čas běžel jako voda. Různá vyšetření a návštěva švagrové rozhodla. Byla jsem vyčerpaná, unavená a odhodlaná pro „hřích“. Vstoupila jsem do brněnské nemocnice jako bez ducha. Na manžela jsem se ani neohlédla, jako ovečka na popravu. Po zákroku se ozvalo svědomí. Pobyt v nemocnici byla jedna velká modlitba, lítost, výčitky - pozdě uvědomělé!

Operace se nepodařila. Během jednoho roku jsem prodělala čtyři další operace. Jednu gynekologickou a tři urologické. Za dva měsíce po ženské operaci jsem musela na urologii (únik moči). Kdo tam neležel, nepochopí utrpení. Obrátila jsem se tehdy na Pannu Marii a říkala: Maria, pomoz, přišel čas. Víc jsem neříkala jen toto a dokola se modlila. Když se nepodařila druhá a třetí operace, kněz mi udělil svátost nemocných, a čtvrtá operace se již podařila. Pán se na-de mnou slitoval. Děkovala jsem a děkuji stále našemu Pánu a Matičce za její přímluvu. A to maličké prosím za odpuštění a přímluvu za nás oba u Pána Boha.

J. Č.

Děkuji touto cestou Panně Marii, Pomocnici křesťanů, za vyslyšení mých proseb. Zeť, který má s mojí dcerou tři děti, ztratil práci. Po modlitbách k naší Matičce a jejímu Synu se vše v dobré obrátilo.

Touto cestou vzdávám dík a prosím o další Boží ochranu celé naší rodiny.

Děkuji

Milada Musilová

Chtěla bych touto cestou veřejně poděkovat naší nebeské Matce za pomoc a ochranu naší sestry Jarmilký v jejím rizikovém těhotenství a při následném komplikovaném porodu. Děkuji za duchovní posilu a útěchu poskytovanou celé naší rodině v tomto obávaném období. Vše nakonec s pomocí Matky Boží dobře dopadlo. Narodil se zdravý človíček, který dobře prospívá, dostal jméno Jan a sestra se už zotavila a tě-

ší se dobrému zdraví. Kéž by se tento chlapec stal Tvým služebníkem.

Prosím ještě za ty z rodiny, kteří mají zatvrzelá srdce a odvracejí se od Boha. Vypros jim dar víry a odstraň z jejich srdcí nelásku.

M. Benešová

Chci s láskou a úctou poděkovat Matičce Boží ze nesmírnou lásku, ochranu a Její požehnání. Jednou zazvonila sousedka a přinesla mně časopis Immaculata. Po přečtení jsem byla okouzlena a jelikož po celý život Matičku Boží uctívám, chtěla jsem se jí ještě více přiblížit, poprosila jsem tedy o zapsání do Rytířstva Neposkvrněné a objednala si časopis. Den zasvěcení byl promne velkým zážitkem. Brzy se na mě řítily události. Zdravotní potíže, že jsem musela na pohotovost. Lékař mě ihned nechal převézt do nemocnice. Asi za tři hodiny po přijetí jsem zkolabovala. Po lékařském zákroku mi řekli: „Je zázrak, že žijete. Nebýt na území nemocnice, neměla jste šanci. Byla to plicní embolizace.“ Věřte mi, nemít medailku, kterou jsem neustále tiskla a růženec, nebyla bych ten měsíc na JIPce zvládla. I můj další život mě podpírala Boží moc, že jsem zvládla těžkou chorobu dcery. Za její uzdravení tisícere díky Matičko! Do Tvé ochrany poroučím celou rodinu.

S vděčností Marie Hrušková

Chtěla bych veřejně poděkovat Panně Marii za uzdravení naší vnučky. Narodila se předčasně a její stav byl v prvních dnech života velmi vážný, měla krvácení do plic.

Děkujeme Ti, Panno Maria, za vyslyšení modlitby a za její uzdravení. Požehnej také všem, kteří se za ni modlili spolu s námi. Zároveň Tě prosím o přímluvu u Ducha Svatého za pomoc pro otce této dcery v jeho problémech, zvláště, že život je velký dar a aby jej nenapadaly myšlenky na ukrácení tohoto života.

Uzdravení nemocných - oroduj za nás. Maria, Pomocnice křesťanů, děkuji Ti za vše.

Tvá vděčná rytířka H. M. z Moravy

Děkuji Všemohoucímu Bohu, Panně Marii a také sv. Josefu, sv. Františku z Assisi, sv. An-

tonínu, P. A. Šuránkovi a A. C. Stojanovi za vyslyšení proseb při nemoci mého manžela. Byl velmi vážně nemocen, hrozila mu operace, které se lékaři obávali, že by nemusela dobře dopadnout. Jeho zdravotní stav se zlepšil natolik, že operace nebyla potřebná.

Děkuji všem, kteří se se mnou modlili za jeho uzdravení.

Marie Hasíková

Moje tchýně nebyla příliš horlivá katolička, na mši svatou si však občas zašla. Asi před dvěma lety vážně onemocněla. Když jsem se před její rodinou opatrně zmínila, zda by k ní neměl přijít kněz, bylo zle. Všichni, včetně mého manžela byli proti. Manželův otčím řekl, že do jeho bytu kněz nesmí vkročit. Babička byla upoutána na lůžko a nevycházela z domu. Zavěsila jsem jí alespoň na krk medailku Panny Marie, kterou jsem dovezla z Medžugorie. Babička ji přijala s povděkem a já světila vše do ruk Božích.

Před dvěma měsíci se babiččín zdravotní stav zhoršil a byla náhle převezena do nemocnice do vedlejšího městečka. Spolu se svým synem jsem naléhali na manžela a ten souhlasil, abych zařídila zaopatření babičky svátostmi. Ale jak to udělat? Bydlíme přes 100 km daleko. Modlila jsem se k Panně Marii a sv. Josefovi a napadlo mě zavolat telefonicky na faru v místě nemocnice. Pan farář však byl týden mimo město. Řekla jsem svůj problém paní administrátorce z této fary a tato zlatá duše sehnala kněze - řeholníka, který hned druhý den do nemocnice zašel. Babička přijala svátosti nemocných, spolupracovala a měla ten den výjimečně jasné myšlení. Druhý den dostala zápal plic a za tři týdny zemřela. Zamřela na svátek Panny Marie, klidně, ve spánku, s medailkou Panny Marie na krku.

A musím dodat, že jak můj manžel, tak i jeho dvě sestry byli velmi rádi, že babička zemřela smířena s Bohem.

vděčná Ladislava Mieresová

Ráda bych veřejně poděkovala Panně Marii, jejímu Synu a sv. Norbertovi, ke kterému se modlíme za šťastné narození dítěte. Je to už deset

let, co jsme chtěli maličké, ale nedařilo se. Celé těhotenství jsem měla rizikové, ale podařilo se.

Ještě jednou děkuji Panně Marii, jejímu Synovi a sv. Norbertovi, za vyslyšení mé prosby. Také prosíme o Tvoji ochranu pro celou naši rodinu.

Veronika Otáhalová

Dne 16. 7. 2001 jsem se stala rytířkou Panny Marie Neposkvrněné. Také manžel se brzy nato stal jejím rytířem. Díky tomu, že se tak stalo, neboť jsme se brzy ocitli s manželem a dcerou v nečekané velké krizi, kdy jsme byli zcela bezmocní. Manžel obdržel výpověď z pracovního poměru, já jsem rovněž bez zaměstnání a dcera také.

Modlili jsme se s manželem i několikrát denně k Panně Marii Neposkvrněné, nosíme záračnou medailku a přišlo vyslyšení. Manžel se dozvěděl, ještě těsně před ukončení prac. poměru, že bude místo propuštění z práce jen přerazen na jiné místo působit, ale zůstává u téhož podniku i nadále zaměstnán se svou profesí.

Ještě chci poděkovat Panně Marii za úspěšné ukončení studia naší dcery na Vyšší zdravotnické škole v Ostravě a mnoho vyslyšených proseb. Jen těžce bychom si byli poradili, kdybychom neznali jméno „Maria“, a proto jí ze všechno tisíckrát děkujeme a s prosbou o další požehnání prosíme a doporučujeme všem, kdo žádají o pomoc, aby se obrátili k Panně Marii Neposkvrněné, neboť jistě najdou vše, oč prosí, protože „Panna Maria - Královna celého světa“!

Drahomíra a Václav Knybloví

Je to už více než dvacet pět let, co se mi tento příběh stal. Bylo to časně ráno 25. 11. 1976. Šla jsem po 5. hodině ranní do práce. Jednu ruku v kapse a v ní růženec, který jsem se po cestě modlila. Když už jsem byla skoro u cíle své cesty, musela jsem přejít ulici, kde jezdily auta a tramvaje. Rozhlédla jsem se, auta žádná nejelela, tramvaje také ne. Šla jsem tedy s tím, že to klidně přejdu. Dodnes si neumím představit, jak se to stalo. Šla jsem tak pomalu nebo co? Když jsem vstoupila na koleje, najednou strašně zvonění a já uviděla na mne se řítící tramvaj.

Vtom jsem ucítila, jako by mě někdo chytil za ramena a strhl zpět. Pak jsem ještě zahlédla, jak se těsně kolem mě přehnal tramvaj. Rozhlédla jsem se kolem sebe, ale nikoho jsem neviděla. Poznala jsem, že to mě zachránila Panna Maria. Růženec, který jsem stále držela v ruce mi napověděl. Už jsem mnohokrát děkovala Panně Marii za záchranu, ale veřejně ještě ne.

Díky Tobě, Neposkvrněná Panno, za záchranu.

Jana M., Praha 10

Svou vděčnost vyjadřují: Marie K., Marie Květoslava, Ludmila Jirásková, Štefan Hudík, Anna Toužínová, Lenka Lischková, Alena Ecklová, Bařínková Jarmila, Karla Boubínová, Marie Svobodová, Růžena Leixnerová, Marie Janošová, Vladimír Harásek, Roman Kováč, Marie Vaňková, Hubert Weczerek, Antonie Krédlová, L. Macáková, Alena Hromádková.

O modlitbu prosí: Hana Příbylová, Vlasta Cardová, Růžena Záhrobská, Anna Stříbrná, Eugenie Miškovská, Marie Chudobová

Zprávy z redakce

Vážení čtenáři a rytíři Neposkvrněné, děkujeme Vám za všechny Vaše pozdravy a přání k Vánocům a do nového roku, také za každý projev Vaší přízně, který nás vždy mile potěší.

V tomto čísle Immaculaty Vám zasíláme složenku, prostřednictvím které můžete přispět na náklady spojené s vydáváním našeho časopisu. Srdečně děkujeme všem, kteří jste nám již jakýmkoliv způsobem přispěli. Hrazení časopisu zůstává i nadále formou dobrovolného daru. Pro orientaci: výrobní cena časopisu se pohybuje kolem 10,- Kč za jeden výtisk, avšak při

zasílání poštou je třeba k ceně připočítat ještě poštovné a balné, které činí 9,- Kč při zaslání jednoho výtisku (česká pošta od ledna 2002 opět změnila podmínky zasílání novin a časopisů, což se také projevilo na vyšší ceně). Prosíme Vás tedy, abyste tyto skutečnosti při zasílání daru laskavě zohlednili. Ať Vám Bůh odplatí Vaší štedrost. Pokud někdo nemůže nijak přispět a chce časopis odebrat, ať nás o tom informuje, rádi mu budeme, dle našich možností, časopis zasílat.

Prosíme Vás, abyste na přiloženou složenku uvedli kromě své adresy také své identifikační číslo (IČP), jak je uvedeno dole na vzoru, což nám velmi zjednoduší evidenci. Své IČP najdete na adresním štítku. Při změně adresy nezapomeňte uvést spolu s novou adresou i svoji adresu starou.

zde vypište Vaše IČP

redakce

The image shows a yellow postal form with a grid of four columns. Each column contains the text 'KONVENT NEMBERTO' and 'Mimořádk 1'. A red oval highlights a field in the second column, and a pink arrow points to it from the text 'zde vypište Vaše IČP'. The form also has a 'C' logo in the top left corner and some numbers like '44' and '45' in the top row.

ZPRÁVY

Nebyli vinni jenom komunisté

Je známou skutečností, že území bývalé NDR je silně ateistickým krajem. Historikové dokazují, že toto není jenom dědictvím po komunistech, kteří pronásledovali křesťanství, nýbrž že kořeny jdou ještě nejméně 250 let zpátky, do éry osvícenství, které systematicky a vytrvale ničilo náboženskou víru lidu. Od poloviny 18. století je zřetelný pozvolný, pomalý odpad lidí od protestantské i katolické víry. Tento proces urychlily vlády nacistů a komunistů, které chtěly křesťanství rychle vyhladit.

Tag des Herrn 44/2001

Katolíci v Anglii se drží

Podle informací westminsterského katolického arcibiskupa kardinála Murphyho O'Connora žijí dnes v Anglii a Walesu 4 miliony katolíků s celkovým počtem 5500 kněží. Počet kněžských a řeholních povolání však silně klesá, počet věřících zůstává ale stabilní. Státní anglikánská církev naproti tomu zaznamenává masivní úbytek věřících (ročně 200 tisíc). Kardinál O'Connor poukázal na to, že britská společnost je silně poznamenaná konzumním materialismem a nezájmem o duchovní hodnoty. Lidé hledají naplnění smyslu života v alkoholu, drogách a pornografii. Nebezpečný je také stoupající zájem o nová ezoterická náboženství typu New Age. Zneklidňuje rovněž prudký vzrůst satanistických skupin, podle listu Times je jich už více než tisíc.

KU 10/2001

Charitativní akce polské církve

Diecézní charity v Polsku každoročně organizují bezplatné prázdninové rekreace v přírodě dětem z nejhudších rodin. Arcidiecéze Wrocław např. o letošních letních prázdninách umožnila 4 tisícům dětí z rodin nezaměstnaných a neúplných pobyt v lesních chatkách.

GN 25/2001

Poprvé po revoluci

Prefekt vatikánské Kongregace pro duchovenstvo kardinál Castrillón Hoyos udělil v sibiřském Irkutsku (Ruská republika) kněžské svěcení prvnímu novoknězi, jenž pochází z tohoto regionu. Jmenuje se Jevgenij Perjegudov, vystudoval seminář v St. Peterburgu a bude působit jako kněz v Bracku na Sibiři. Kardinál Hoyos poukázal ve své promluvě na to, že Sibiř je zemí skropenou krví mučedníků a zdůraznil potřebu kvalitních katolických rodin. Mluvil i celebrou ruský.

GN 25/2001

Bl. sestra Faustina „teoložkou“

Polská řeholnice Beata Piekutová z Kongregace sester Matky Božího milosrdenství se v noviciátě osobně

poznala se sestrou Faustynou Kowalskou, vizionářkou, které se zjevil Ježíš Kristus jako „bohatý milosrdenstvím“. Týdeník Gość Niedzielny s ní nedávno otiskl rozhovor. Na otázku, jaká byla sestra Faustyna, odpověděla sestra Beata, že „vždycky přívětivá, klidná a úslušná“. Měla přezdívku „naše teoložka“, protože pokaždé, když jí spolusestry potkaly, mluvila nejprve o Bohu a teprve potom o ostatních záležitostech.

-rm-

Kněží se necítí v bezpečí

Kněží v tarnowské diecézi v Polsku se necítí po nedávných několika útocích neznámých pachatelů na kostely a fary a zranění duchovních v bezpečí. Obviňují policii, že přistupuje k těmto případům líně a požadují policejní hlídky před církevními objekty.

Gość Niedzielny 18/2001

Poutě k Matce Boží Guadalupské

Na 6 milionů poutníků se zúčastnilo ve dnech 11.-12. prosince min. roku hlavní poutě k Matce Boží z Guadalupe v Mexiku. Slavnosti ke 470. výročí mariánských zjevení předsedal arcibiskup města Mexiko kard. Norberto Rivera Carrera.

Nočního bdění se zúčastnilo přes 3 miliony věřících. Na závěr bdění, jež se uskutečnilo 3 měsíce po útocích v USA, se všichni pomodlili za mír ve světě. Slavnosti se zúčastnili také četní přední mexičtí umělci, především zpěváci a herci, ale také novináři. Po individuálních vystoupeních ke cti Panny Marie všichni interpreti zazpívali spolu s ostatními věřícími a za doprovodu varhan z baziliky ranní píseň Las Mañanitas.

Většina poutníků se vydává na cestu do Guadalupe mnoho dní předem, obvykle 1. prosince, a často urazí cestu přes tisíc kilometrů pěšky nebo auty a nese s sebou obraz Matky Boží z Tepeyac.

Niedziela 52/2001

Zastavena stavba mešity

„Izraelská vláda zastavila kontroverzní stavbu mešity v Nazaretu,“ oznámil ministr zahraničních věcí Izraele Šimon Peres. „Uvědomujeme si, že křesťané se obávají stavby mešity, takže se snažíme nalézt řešení této otázky. Stavbu jsme zastavili dočasně, až bude dosažen kompromis nebo budou zahájené jiné alternativní kroky.“

Šéf izraelské diplomacie řekl, že vláda udělá vše, aby křesťanské citění nebylo uraženo. Vyslovil také slova vděčnosti Janu Pavlu II., jenž ve svém Poselství ke světovému dnu míru odsoudil terorismus, že je to hřích proti Bohu i lidstvu.

Niedziela 52/2001

OBSAH

Hromnice	3
Ze života sv. Františka z Assisi	4
Petr našich dnů - Není míru bez spravedlnosti	7
Lurdy	8
Píseň o Bernaděttě	11
21. století bude stoletím Mariiným	11
O svátosti smíření	12
Budeme pokračovat	14
Modlitba za nenarozené děti	15
Modlitba s trpícím Kristem	15
Obrat v duši po návštěvě kaplinky v Rue du Bac	17
Zemřel P. Alois Kadlec	18
Oč jde na pražské Teologické fakultě	19
Kdo nerespektoval svobodu svědomí?	20
Poslední blahoslavený z našeho národa	22
Zamýšlení nad událostmi	24
Divoký kůň	25
Falešné představy o Bohu	26
Řekli o Bohu	27
Nejkrásnější světlo	28
Poděkování	28
Zprávy z redakce	32
Zprávy	33

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 1/2002, ročník XI.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Vydávají: Bratří minorité

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadpisy a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Union banka, a. s.,
Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1výtisk (+ 9 Kč poštovné a balné). Předplatné na rok 2001: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně

Minoritická 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@iol.cz ;tel.: 05/ 42 21 56 00

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně. Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vtištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritická 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

FOTO: ARCHIV SESTER ALŽBĚTINEK V BRNĚ NA KAMENNÉ ULICI

Sloužit
znamená nemyslet na sebe
sloužit
znamená rozdávat se jiným
sloužit
znamená třeba i trpět
a trpět znamená
mít doopravdy rád
a to nestojí za to snad ?

Ludmila Schwarzová

SLUŽBA

Mít rád
je rozkaz pro duši
a neplnit ho
se nesluší.

**Kéž je Pán před tebou,
aby ti ukázal správnou cestu.**

**Kéž je Pán vedle tebe,
aby tě objal a ochránil.**

**Kéž je Pán za tebou,
aby tě opatroval před poťouchlostí zlých lidí.**

**Kéž je Pán pod tebou,
aby tě zachytil, když padáš,
a vyprostil tě z léčky.**

**Kéž je Pán v tobě,
aby tě utěšil, když jsi smutný.**

**Kéž je Pán kolem tebe,
aby tě hájil, když se ostatní na tebe vrhají.**

**Kéž je Pán nad tebou,
aby ti požehnal.**

Kéž ti žehná dobrotivý Bůh.

**Hojnost Božích milostí
a ochranu Panny Marie
v celém novém roce 2002
přeje redakce**